

הדקל שלי

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול מטה

המחזות יעמדו לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 052-8081503 arik19325@walla.com

יונתן אופק 054-3113411 antonykoafe@gmail.com

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

התקציר שכתבה דורית למחזה הדקל שלי (סינופסיס)

המחזה נכתב בהשראתו של הדקל שנטעה אחותו הצעירה של סבי ז"ל ב-1928, שנה לפני שנרצחה יחד עם הוריה, אחותה ואחיה בפרעות של 1929 במוצא – (מאורעות תרפ"ט). בגלל יחסי השכנות הטובה עם ערביי קולוניה, סרב אביו של סבי לקחת נשק מ"ההגנה", למרות ההתרעות על אפשרות למתקפה, כדי לא ליצור פרובוקציה. בבוקר 24.8.29 נרצחו באכזריות הורי סבי. אחיו ואחיותיו. סבי הצליח להציל את אחיו ואחותו הצעירים. אחיו הצעיר, מרדכי מקלף, היה לימים הרמטכ"ל השלישי של צה"ל, מנכ"ל מפעלי-ים המלח וכימיקלים לישראל.

הדקל והברוש בחזית בית מקלף במוצא 2004

רבקה מקלף ז"ל נטעת דקל

ושינגטוני בחזית בית מקלף במוצא 1928

זאב ז'בוטינסקי ותומכיו עשו שימוש בסיפור המשפחתי שלי כדי לבסס את האמירה "אין אמונה בערבים". **אני טוענת במחזה זה שאת האמונה יש להמציא. אני מאמינה בצורך לייצר תקווה ולא רק בשירת ההמנון.** לכן, בניגוד לזאב ז'בוטינסקי ואחרים, בחרתי להשתמש במורשת המשפחתית שלי דווקא כדי להביא לקדמת הבמה את הצורך לבחור בחירות של חיים ברמה האישית וברמה הלאומית. מי שמוותר לפחדים נכבש ע"י המוות. מי שבוחר בחיים לא יכול להרשות לטראומות העבר לעצב את העתיד.

לאורך השנים הרבו כותבים ערביים להשוות בין "הממלכה הציונית" ל"ממלכה הצלבנית" ששרדה 200 שנה בלבד. גם אני מאמינה שאם לא נגיע לדו-קיום של שלום תהפוך הציונות לאפיזודה חולפת. לכן בחרתי לייצג באמצעות הסיפור האישי של הדמויות ו"תיאטרון הנפש" של הגיבורה את הקונפליקט המרכזי ביותר בחיינו – את המוות והחיים כשני מתאבקי סומו עיוורים אך רבי תושייה.

באמצעות 4 שחקנים (המשחקים 7 דמויות) מספר המחזה את סיפורה של היסטוריונית ירושלמית בת 47 שנקלעת למשבר נפשי כשהחבר שלה (ההיסטוריון אף הוא) "מתעופף" על כנפי מלגת מחקר לאנגליה הקרירה כדי לברוח מהחום והייאוש בארץ-האבות. הוא מתעתד לחקור את רזי נס השלום הזעזעורי שחתמו ריצ'רד לב הארי וצלאח א דין ב-1192. שני גיבורים היסטוריים אלה הם גם שחקני הקונפליקט הפנימי של הגיבורה. כך מתחבר האישי עם הכללי: גורלה של ארץ הקודש זבת החלב והדם וגורלה של גו'ד – יהודית. המשבר שהיא חווה עקב הפרידה הרומנטית מייצר "תיאטרון נפש" שבבסיסו הקונפליקט בין טנטוס לארוס, בין כח המוות לכח החיים ומאלץ אותה לבחור בחיים למרות המשיכה להיכנע לכוחו המפתה של המוות. ההיסטוריונית מתחברת עם הירקן השכונתי שזה עתה איבד את אשתו (ויקטוריה ע"ש המלכה). ביחד, בהשראת הדקל שבגינת משפחת מקלף במוצא, הם מחלצים את עצמם ממלתעות האבל, היתמות והמוות ומוצאים גשר צר לחיים חדשים.

בגיל 30, באחד מביקורי בבית אנה טיכו בירושלים, עלעלתי בספריה על תולדות ירושלים. מבין דפיו "יצאה לעברי" דמות של נערה דומה לי להפליא. הייתה זו אחותו של סבי שצולמה שנה לפני מותה נטעת דקל וושינגטוני בגינת ביתם במוצא. כך נפגשתי לראשונה, חזיתית, עם ה"סיפור המשפחתי" שלי שעד אז היה שמור אצל "זקני העדה" בתוך גנזך סגור הרמטית. ניתן לשער שהייתה זו מעין הסכמה בשתיקה לא לדבר על הכאב כדי לא להיבלע בתוכו. סבי נפטר זמן קצר אחרי אחיו ואחותו (אותם הציל). סוף סוף היה פטור מלשמור עליהם... מותו אפשר לי, במידה מסוימת, בעזרת כל בני משפחתי המורחבת לפתוח את הגנזך, להיבלע בתוכו אבל גם להוליד, בין היתר, את המחזה "הדקל שלי".

אולי השם שניתן לי - דורית - דור ראשון (לסבי וסבתי ולהורי), הפך אותי לנושאת הזיכרון המשפחתי וכפה עלי לתווך אותו לעולם גם באמצעות מחזה זה. המחזה "הדקל שלי" נותן קול למתים משני הצדדים, יהודים וערבים כאחד, המבקשים מאתנו לתחזק את התקווה לעתיד של שלום ולא לוותר לפחדים. בתיאטרון החיים אנחנו אחראים לייצר לנו הפי אנד - "הכל צפוי והרשות נתונה".

המחזה מתרחש בארבעה מקומות(בירושלים ובקרבתה):

דירתה של ג'וד, המעיין של מוצא (ליד בית-הכנסת), דירתו של מוש באנגליה, חנות הירקות של יודה.

מחזה לארבעה שחקנים.

הדמויות ששייכות ל-"רמת המציאות" של המחזה:

ג'וד - היסטוריונית נאה, בת 47, רווקה, מראה ספורטיבי נערי.

מוש - היסטוריון כבן 50. מראה מטופח ועדין, נראה טוב לגילו.

יודה - ירקן, כבן 53, בעל הופעה גברית ומרשימה.

ג'ולי - סטודנטית אנגליה בת 24. יפה דקה וארוכת רגליים.

שלושת השחקנים המשחקים את מוש, יודה וג'ולי משחקים גם את הדמויות השייכות ל"תיאטרון הנפש" של ג'וד ("רמת הפנטזיה" של המחזה) המתגלה במעיין לעיניה בלבד.

השחקן המגלם את מוש משחק גם את ריצ'רד לב-הארי.

השחקן המגלם את יודה משחק גם את צאלח א-דין.

השחקנית המגלמת את ג'ולי משחקת גם את הנערה/רקדנית.

כשהם מופיעים במעיין הם עוטים מסיכות על פניהם.

אחה"צ, מטבח וסלון בדירתה של ג'וד , ג'וד ומוש.

נשמעת מוסיקת בוסה נובה. ג'וד בחולצת טריקו, מנקה "בעצבים" מהרצפה כתם של אוכל שנשפך מן הסיר. על שולחן האוכל עיתונים עם תמונות "חללים". ג'וד מביטה בבלגן שסביבה בחוסר אונים מחליפה את המוסיקה ל- מייק ברנט – LAISSE MOI T AIMER ועומדת שקועה בתוך זיכרון של עצמה כאשר נשמע צלצול בדלת. ג'וד פותחת, מוש בדלת, נושא מצלמה, מנשקת אותו בלהט שנובע ממצוקה. מוש - תני להיכנס. (נכנסים הוא סוגר את הדלת) לא אכפת לך מהשכנים? עוד ידברו עליך במכולת השכונתית – ד"ר להיסטוריה ביום ונערה מופקרת בלילה. (הוא מניח את המצלמה על השולחן). למה את לא לבושה?

ג'וד – הקדמת.

מוש – בחיי שיש לך סממנים פרחיים. את לא יכולה לחיות בלי מוסיקה לריקודים? ועוד היום כשכל המדינה באבל.

ג'וד - זה שומר לי על השפיות. (מכבה את הקומפקט דיסק. מוש צונח על הכורסה. מתיישבת על מסעד הכורסה, מלטפת אותו). הזיכרון הכי טוב שיש לי מהילדות זו תמונה של הורי רוקדים. כמעט עפים ביחד. חלקים של אותו גוף. (פאוזזה) אבא שלי נפטר כשהייתי בת 16. סיפרתי לך.

מוש - (קם וניגש למקרר) יש משהו קר לשתות? (פותח את המקרר ומוציא בקבוק מים. ג'וד מגישה לו כוס).

ג'וד – גם אני רקדתי. מגיל חמש עד גיל 17. קלאסי, מודרני, ג'ז. **מוש -** החום במדינה הזאת הורג אותי. (מתיישב ליד השולחן מטבח ושותה). הרצל רבנו ומורנו ביקר בארצנו הקודחת פעם אחת ובקושי החזיק פה מעמד אבל הצליח להביא את כולנו להישרף בשמש הציונית שלו.

ג'וד – (לוקחת ג'ינס שמונח על אחד הכיסאות ולובשת) מה אתה מתלונן? ממחר אתה באוקספורד. יהיה לך קר, יהיה לך גשם.

מוש – (מציץ בעיתונים שעל השולחן). לא יכול יותר עם תמונות הנופלים ומודעות האבל. נגמ"ש מתפוצץ בעזה וכולנו מתפוצצים יחד אתו. (שוב נמשך לעיתון, ומשליך אותו בכעס). בזבז נייר כל העיתונים האלה. ממחר more news חס. אני מתחיל חיים בלי מציאות. השנתיים האלה של האינתיפאדה הרסו לי את הבריאות.

ג'וד – אתה רעב? (טועמת את התבשיל שבסיר).

מוש – (קם, נגש אליה) אני אף-פעם לא מגיע אליך רעב. (מחבק אותה מאחור) לא לאוכל anyway.

ג'וד – סוף סוף הצליח לי המתכון של ויקטוריה. אשתו של הירקן. (פאוזת זיכרונה לברכה. (שוב טועמת מהסיר) אתה בטוח שאתה לא רוצה אפילו לטעום?

מוש – אכלתי בדרך. ואל תסתכלי עלי ככה. את לימדת אותי לא לסמוך על הבישולים שלך.

ג'וד – נפטרה מסרטן. כמו אימא שלי. היום זה היום האחרון של השבעה. אכפת לך שנקפוץ לשם לעשר דקות. מקסימום רבע-שעה. ממש לא נעים לי. (בודקת את עצמה במראה, מסדרת את השיער).

מוש – את והירקן שלך. נשים אחרות יש להן מאסאג', שיאצו, פסיכולוג – לך יש ירקן. זה הערב האחרון שלנו. שכחת? (מוציא את המצלמה מן הנרתיק שלה) את מוכנה? אני רוצה שנרד למעיין כל עוד יש אור. הקדמתי כי אני מוכרח לצלם שם לכנס. (בודק את המצלמה, ג'וד מורידה את הסיר מהגז ומכניסה למקרר). בזכותך קיבלתי את פסק הזמן הזה מהטרוף הציוני. לולא היית לוקחת אותי למעיין של מוצא, – למטרת זיונים כמובן – ומספרת לי על ריצ'רד לב הארי והפגישה שלו שם עם החיילים של צאלאח א-דין -

ג'וד (עם הגב אליו, מנקה את השיש) – לא היית עוזב.

מוש – תארי לעצמך את שני הלוחמים האולטימטיביים האלה – הנוצרי שלבו ללא חת –

ג'וד – פלדת אל חלד –

מוש – (מחייך) והמוסלמי שזכה לאחד את דמשק ומצרים ולכבוש את ירושלים – עושים הסכם שלום -

ג'וד – באמצע מלחמה ואם להם זה הצליח אז אולי גם אנחנו יכולים. אבל הבעיה היא שהשלום שלהם שרד שנה אחת בלבד. מ-1192-1193.

מוש – נכון. כי צלאח מת שנה אחרי חתימת ההסכם ויורשיו הצליחו להרוס את כל מה שבנה. עדיין זה עניין סמלי חזק ביותר – שני מנהיגים שכופים שלום על המלחמה – אם תחשבי על החיים שלנו כאן – ובמיוחד כשמלחמת הדת שאל-קעידה מנהלת משנה את תמונת העולם שלנו, לאט אבל בטוח. לא סתם אישרו לי את המחקר הזה. (פאזזה, מתקרב אליה, מחבק אותה). הכל בזכותך ובזכות אימא שלי.

ג'וד – אימא שלך? (ג'וד מתרחקת ממנו).

מוש – זו היא שהכירה לי את ריצ'רד. היא אהבה אבירים. יפי-נפש, אמיצים ונאמנים נאמנות מוחלטת לגבירת ליבם. אנטיטיזה לאבא שלי. הספרים הראשונים שהיא קנתה לי כשלמדתי לקרוא היו "אייבנה" ו- "רובין הוד".

ג'וד – (ניגשת למחשב שלה). מצאתי משהו נחמד על ריצ'רד באינטרנט אתמול בלילה. הוצאתי לך הדפסה.

מוש – זה מה שאת עושה בלילות? איזה בזבז.

ג'וד – לא הצלחתי להירדם. (מקריאה). "ריצ'רד לב-הארי, המלך הצבאי שהגיע לארץ-ישראל כדי להלחם בצלאח א-דין, הוא כנראה המלך הבריטי המפורסם ביותר באומץ ליבו. (מוש מחייך). בכל סרט של רובין הוד הוא מוצג כמלך שהכל מחכים לשובו כאילו היה המשיח יתברך שיציל את הארץ מטלפיו של אחיו המושחת" –

מוש – וכנראה גם חולה הנפש –

ג'וד – "ג'ון". והנה הצימוק: "במציאות היה ריצ'רד אחד המלכים הגרועים ביותר שידעה אנגליה מעודה. (מוש מגיב באי נוחות). אחרי שסיים את מסע הצלב בהצלחה מפוקפקת, לא טרח ריצ'רד לחזור לאנגליה. הוא יצא למסע באירופה ונשבה שם ובאנגליה היו צריכים לאסוף כופר עצום לשובו. כששוחרר חיפש סיבות להילחם שוב ויצא למלחמה כנגד אציל שמצא אוצר בשטחיו. ריצ'רד דרש לקבל את האוצר. בלחימה הזאת הוא מצא את מותו בגיל צעיר (פאזזה, היא מדגישה בחיוך את ההמשך) למזלם של האנגלים. (היא מגישה למוש את הנייר והוא מקפל אותו לכדור וזורק אותו לסל האשפה שליד המחשב).

מוש – בשבילי הוא יישאר תמיד גיבור. תתארגני ליציאה. אין לנו הרבה זמן.

ג'וד – אתה בטוח שאנחנו לא יכולים לעבור אצל הירקן? ניחום אבלים זו מצווה.

מוש – אני לא מבין מה קורה לך. שנתיים עברו מאז שנפגשנו בכנס ביוון? אף-פעם לא ויתרת על הזדמנות לאורגזמה בחיק הטבע.

ג'וד – שנתיים וקצת. זה היה באוגוסט שלפני האינתיפאדה.

מוש – אחלה כנס. "גבורה בעין ההיסטוריה". זה – paper שלך על יהודית והולופרנס – היפהפיה עם הראש הכרות של המצביא – הצלחת להזכיר לכולנו שגבורה זה לא רק גבר -

ג'וד – (מחייכת) זה גם "גיברת". (היא מחבקת אותו, הוא משתף פעולה).

מוש – ("משתחרר ממנה"). תראי מה זה גורל. כמעט ולא נסעתי לכנס ביוון. אני לא מאלה שמחליפים את חום יולי אוגוסט בארץ הקודש בחום יולי אוגוסט אצל השכנים. אבל היה שווה כל רגע. במיוחד הפגישה עם ראש החוג מאוקספורד. (ג'וד מביטה בו, שולחת יד לגעת כדי להחזיר את שימת הלב שלו אליה, אך הוא מתעסק עם המצלמה). המצלמה הזאת משוכללת מדי בשבילי. השכן שלי השאיל לי אותה. לא בטוח שהפנמתי את הוראות התפעול. (מכניס את המצלמה לתיק, מסתכל על השעון) זזנו?

ג'וד – יש לי ממש רגשי אשמה בקשר לירקן. גם להלוויה לא הלכתי. מאז שאימא שלי נפטרה יש לי בעיה עם בתי קברות. אתה יודע איך זה - בת יחידה להורים שעברו את השואה. כשאימא שלי מתה נגמרה לי המשפחה.

מוש – Tell me about it.

ג'וד - הייתי זרה כשהגעתי לירושלים. הירקן ואשתו עשו לי הרגשה של בית. כמעט משפחה. במיוחד אשתו, ויקטוריה.

מוש – (מחייך) ויקטוריה על שם המלכה? כדאי שניקח אתנו בקבוק מים. (פותח את הדלת ומחכה לה על המפתן. היא מוציאה בקבוק מהמקרר ופונה לכיוון הדלת). אל תשכחי לסגור את המזגן. (הוא יוצא. היא מכבה את האור יוצאת אחריו וסוגרת את הדלת. את המשך דבריו שומעים ב-VOICE OVER) לא יהיה לך חם בג'ינס הזה? למה את כבר לא לובשת את השמלה הלבנה שקניתי לך ביוון?

תמונה שניה

לפנות ערב, במעיין במוצא. מוש, ג'וד והנערה הרוקדת (שרק ג'וד רואה אותה).

מבחינת התאורה הסצינה מתרחשת במהלך של שקיעה ומסתיימת בחושך. ג'וד יושבת על שמיכה בצלו של עץ. היא נשענת על גזע העץ וחובקת את ברכיה המקופלות אל בטנה. מוש מגיע בצעד מהיר, מתנשף. צונח לידה והמצלמה יחד אתו.

מוש – מצטער שלקח לי כל-כך הרבה זמן. רציתי שתהיה לי למצגת של ההרצאה לכנס גם תמונה טובה של הבית של מקלף ושל הדקל שבגינה. אבל הוא כל-כך גבוה שהיה לי קשה למצוא זווית צילום שתקלוט גם את הדקל וגם את הבית.

ג'וד – אחותו של הרמטכ"ל נטעה את הדקל הזה. נכון?

מוש – ב-1928. שנה לפני הפרעות.

ג'וד – למה זה כל-כך חשוב לך? הסיפור של המשפחה הזאת לא ממש מקדם את ענייני השלום שלך. אם אני זוכרת נכון אפילו ז'בוטינסקי השתמש בו כהוכחה ניצחת ש"אין אמונה בערבים".

מוש – זה באמת סיפור לא קל לעיכול. אבי המשפחה מסרב לקחת נשק מההגנה למרות ההתרעות על ההתקפה. הוא סומך על הידידות הטובה עם השכנים הערבים מקולוניה וחושש מיצירת פרובוקציה. גם האחות, רבקה, זו שנטעה את הברוש, לא מאמינה ויוצאת באותה שבת של י"ט באב תרפ"ט לדבר עם התוקפים...

ג'וד – והסוף הוא כרוניקה של מוות ידוע מראש. סיפור מלא גופות. אונס ושחיטה בטכניקת הפוגרום הידועה.

מוש – תחשבי על הילד בן התשע - מרדכי מקלף, שאחיו הבוגר חיים הצליח להבריח אותו ואת אחותו הקטנה חנה מגיא ההריגה –

ג'וד – הילד הזה גדל להיות רמטכ"ל שהמקצוע שלו הוא מלחמה.

מוש – אבל אח"כ הוא הקים את מפעלי ים-המלח. ואתמול גיליתי בהקשר הזה משהו מאד מעניין. כשהסברתי לשכן שלי שאני צריך את המצלמה כדי לצלם את המעיין של מוצא –

ג'וד – מקום הולדת השלום של ריצ'רד לב-ארי וצלאח א דין –

מוש – הוא סיפר לי על העבודה המשותפת שלו עם מקלף במפעלי ים-המלח. ומסתבר שמקלף, שחוזה מה שחוזה בילדותו ובבגרותו ניסח את תורת המלחמה של צה"ל, בתקופת כהונתו כמנכ"ל מפעלי ים-המלח שיתף פעולה עם הירדנים בנושא המים מתוך חשיבה שאומרת ואני מצטט: אם להם לא יהיה, גם לנו לא יהיה.

ג'וד – וזה חשוב כי –

מוש – אם לא יהיה כאן שלום הציונות תהפוך לאפיזודה חולפת. את מכירה את המשוואה ממלכת הצלבנים = ממלכת הציונים? המשוואה הזו מחזקת את ליבם של החוקרים המוסלמים שעושים טבלת יאוש ושואבים תקווה מן העובדה שממלכת הצלבנים שרדה 200 שנה בלבד. המלחמות גמרו אותה. אני מאמין שגם אנחנו לא נשרוד כאן בלי שלום. לכן חשוב לי לבדוק איזה סוג של מנהיגים מסוגלים לעשות הסכמי שלום, מסוגלים לחשוב חשיבה פרקטית, מחוברת למציאות, כמו של מקלף.

ג'וד – צלאח עשה שלום כי הצבא שלו היה מותש מן הקרבות עם ריצ'רד ברצועת החוף. וריצ'רד עשה שלום כי הוא היה חולה –
אולי רק מנהיגים חולים ו/או מותשים עושים שלום?

מוש – הקשר בין המחלה של ריצ'רד להסכם השלום שווה בדיקה. אבל בכל מקרה, לדעתי, מדובר כאן באקט של בחירה. ריצ'רד יכול היה לבחור לנסות לכבוש את ירושלים. הרי זו היתה מטרת המסע שלו. לשחרר את הקבר של ישו מידי הכופרים. אבל הוא בחר לעשות הסכם שלום. וזה מה שמעניין אותי. הבחירה הזו שכל-כך לא אופיינית לאדם שהוא לוחם במהותו. (מוש מהורהר, ג'וד מתחילה להפשיט אותו, הוא מרחיק אותה בעדינות). האמת היא שאני הרוס מכל ההתרוצצות היום. אני לא יודע אם אני מסוגל –
ג'וד – אל תדאג. (פותחת את המכנסיים שלו ומתחילה "לעבוד").

מוש – (מתנשם) לכישרון הזה שלך להעיר לי את כל המתים אני מאד אתגעגע.

ג'וד – (מפסיקה לרגע) אז אל תיסע. (בעדינות הוא מכוון אותה להמשיך. נשמעת מוסיקה – שרק ג'וד מגיבה אליה – מייק ברנט שר את: LAISSE MOI T AIMER. ג'וד קופאת)

מוש – מה קרה לך? למה הפסקת בדיוק כש-

(נערה לבושה בשמלת מיני מאופרת בסגנון שנות השבעים מגיחה מאחורי העץ ומתקרבת לג'וד – כאילו לוחשת באזנה)-

נערה – אז שוב זה קורה לך? מזיינים ועוזבים. מתי תבחרי מישהו שיאהב אותך ולא את הכישרון שלך במיטה?

ג'וד – אתה שומע?

מוש – (רוכס את מכנסיו) מה יש פה לשמוע? דגים שרים במים? (קם).

ג'וד – לא שמעת את המוסיקה? לא ראית כלום? (קמה לאט כאילו בתוך חלום).

מוש – מה יש לראות? את צלאח א דין וריצ'רד רוקדים סטפס? (מקפל את השמיכה). איפה המים?

ג'וד – אני חושבת שהשארנו את הבקבוק במכונית. היינו להוטים ל-

מוש – כן. מסתבר שהלהט עבר. אני מקוה שלפחות התמונות יצאו לי כמו שצריך.

ג'וד – (מתיישבת על סלע, מתבוננת במים). אני לא מבינה מה קורה לי.

מוש – אני מת מצמא. בואי נלך.

ג'וד – עוד כמה דקות. חבל לפספס את השקיעה.

מוש – אני חייב לשתות. תשמרי על המצלמה אני אביא את המים. (הוא יוצא).
(שוב נשמע השיר של מייק ברנט. ג'וד אומרת את המילים ללא קול. הנערה מופיעה ורוקדת מאחוריה כמו צל שלה. כמו זיכרון שרודף ואי אפשר להימלט ממנו. התאורה מתחלפת - מתחיל להחשיך. כשמוש חוזר עם המים, הנערה נעלמת ואיתה גם המוסיקה).

מוש – הי.

ג'וד - הי. (מנסה לחייך אליו).

מוש – קחי. תשתי קצת. את חיוורת. (היא שותה). אני מקוה שאת לא בדרך לאיזו שפעת קיץ. ממש לא מתאים לי להגיע לאנגליה עם חיידקים ציוניים. יש לי חלושעס רק מהמחשבה על לפרק את המזוודות עם כל הספרים ששלחתי.

ג'וד – אני לא חולה. (מתיישבת שוב על הסלע שמול המעיין).

מוש – אז מה כן? בניגוד לבישולים – סקס זה דוקא משהו שהתרגלתי לסמוך עליו ביחסים שלנו. (מלטף את הצוואר שלה).

מוש – איפה המצלמה?

ג'וד – על השמיכה.

מוש - אמרתי לך שהיא לא שלי. למה לא לקחת אותה אתך?

ג'וד – הרי אין פה נפש חיה. (היא קמה ומביטה סביב כדי לוודא שהם אכן לבד, שהנערה מן ההזיה נעלמה).

מוש – (הולך לכיוון השמיכה). אני מקווה שלא הרסתי לו אותה. הרבה יותר קל לי להרכיב פאזל של דמות היסטורית מאשר עדשות על מצלמה. כשאני מתקרב לדמות היסטורית שחסרים בה חלקים אני מרגיש כמו אביר שעומד לצאת למסע. (חוזר עם המצלמה). כמו ריצ'רד ערב היציאה למסע הצלב השלישי. כל-כך קל לי להזדהות אתו.

ג'וד – (נראית כאילו חזרה לעצמה). לא מוזר לך המוות הטיפשי שלו בסוף?

מוש – התמונה שלו שם, באקוויטניה – צרפת, רכוב על סוס, חשוף, ללא שריון, מחייך ומברך בתנועת יד אבירית את דמות הלוחם על המצודה, את יודעת - זה שכיוון אליו את חץ המוות – התמונה הזאת גומרת לי את הלב.

ג'וד – הוא סירב לקבל טיפול אחרי הפציעה. זה כמו בחירה במוות. (שוב נשמעת מוסיקה, הנערה מציצה מן העצים).

נערה – (לג'וד) דברי אתו. דברי אתו על מה שאת מרגישה. זה לא שיעור היסטוריה.

מוש – מה קרה לך?

הנערה – דברי אתו. (נעלמת).

מוש – את נראית כמו מישהי שראתה רוח רפאים.

ג'וד – ראיתי את עצמי בגיל 17. (מביטה לכיוון המעיין עם הגב אליו). "רקדת כמו זונה אז השתמשתי בכך כמו זונה".

מוש – (מסובב אותה אליו) על מה את מדברת?

ג'וד – זה מה שאמר לי מלך השכבה שהביא אותי לכאן בטיול השנתי של י"א. הגוף שלו רקד עם הגוף שלי כל הלילה. חשבתי שזו אהבה. אבל למחרת בבקר הוא חזר לחבק את מלכת הכיתה ואני הפכתי –

מוש – (מחייך) "הנותנת". (מחבק את כתפיה) אני לא מבין למה זה טרגי כל-כך.

ג'וד – בגיל 17 הפסקתי לרקוד.

מוש – והפכת לתולעת ספרים מדליקה. I DON'T SEE THE PROBLEM. . היית מעדיפה קריירה של LAP DANCING? אני ממש יכול לדמיין אותך יושבת לי על ה- (מנסה למשוך אותה אליו, היא משתחררת ממנו).

ג'וד – כשנפגשנו - בשבילי זה היה כמו נס. המוות של אימא שלי כמעט לקח אותי איתו. במשך שנים של מחלה היתה לנו מן תרגולת כזאת של חיים למרות הכל. ביחד הצלחנו לשרוד. אחרי ה"שבעה" לא היה לי כח לכלום. ברגע האחרון החלטתי לנסוע לכנס כדי לא להיבלע במעגל היתמות ופגשתי אותך. (פאוזה) אתה נוסע לשנה. שנה זה המון זמן.

מוש – אני מקווה שיאריכו לי את המלגה לשנתיים. האמת היא שאם יציעו לי שם משרה – לא אמהר לחזור. הציונות תסתדר בלעדי.

ג'וד – אני לא כל-כך.

מוש – יהיו כנסים. תבואי לבקר, נטייל ביחד.

ג'וד – קשה לי פרידות.

מוש – לא ככה תפסתי אותך.

ג'וד – איך?

מוש – תלזתית. אישה בת 47 שנראית לא רע. בלי בעל, בלי ילדים. לא עשית שום מאמץ לארגן לך משענות קש לחיים. (ג'וד דומעת ונבוכה מן הדמעות). חשבתי שאת פרש בודד כמוני. אם כל-כך קשה לך למה שלא תבואי לכנס בסוף השבוע הבא? נשחזר את החגיגה היוזנית של לפני שנתיים.

ג'וד – אמרתי לך. אין לי paper מוכן. אפילו עוד לא התחלתי לחשוב על משהו. (ממשיכה לדמוע).

מוש – דמעות זה לא משהו שאני מסוגל לעמוד בו. (מתרחק ממנה מעט) הדמעות של אימא שלי הספיקו לי לכל החיים.

ג'וד – (מתעשתת ומנסה לגעת בו. מלטפת הוא נרתע ואח"כ "משתף פעולה"). נחזור אלי למיטה?

מוש – חשבתי שיש לך פגישה עם ראש החוג הערב. פגישה חשובה. אמרת שמקצצים אצלכם שעות הוראה ותקנים. (למרות שהצליחה "לעורר" אותו, הוא מתנתק ממנה). וחזק מזה אני צריך לקום מוקדם מחר. בגלל כל הסידורים לא הספקתי לעבור בבית-הקברות. אני רוצה לעשות את זה מחר לפני הטיסה. זה מגיע לה, לאימא שלי. זו היא שדחפה אותי ללימודים, דחפה אותי החוצה מהקיבוץ. אני מי שאני בגללה.

ג'וד – נפרדת מאבא שלך?

מוש – אבא שלי לא מעניין אותי. מצדי שהפילגשים שלו שנהנו ממנו בצעירותו תטפלנה בו עכשיו. הלכנו? (מתחיל ללכת).

ג'וד – גם לריצ'רד לב-הארי היו יחסים מורכבים עם אבא שלו.

מוש – את באה? (מסתכל עליה. היא מתקרבת ומחזירה לו מבט). חבל שלא לבשת את השמלה הלבנה שקניתי לך ביוון. רציתי לצלם אותך ליד המעיין. למזכרת. (הם נעצרים לרגע, הוא מסתובב והיא אחריו, מביטים במעיין. היא נותנת לו יד). את זוכרת את התמונה של אימא שלי שהראיתי לך? קיץ אחרון בוינה. נערה יפה בשמלה לבנה, הפנים כמו שמים של קיץ בלי סימן לכאב שיבוא. דקה לפני שהרוח העיפה אותה לכאן, לזבת חלב ודבש שלנו, לאוכלת יושביה שלנו. כנראה גם את ריצ'רד היא גמרה, הארץ המובטחת.

ג'וד – אתה מתכוון למחלה שלו?

מוש – כן. ובקשר ליחסים המורכבים עם אבא שלי – מה שאני יודע בוודאות – זה שאבא שלי, איש האדמה, הציוני המובהק, בנה את ארץ-ישראל והרס את אימא שלי. (ג'וד מתחילה ללכת, הוא עוצר אותה). חכי רגע. בדרך שרבטתי את הפתיחה להרצאה שלי. אני רוצה להקריא לך. (מחפש בכיסיו). איפה שמתי את זה? (פאוזת, נזכר) חכי כאן. אני כבר חוזר. (רץ למכונית, ג'וד מביטה בגבו. נשמעת שוב אותה המוסיקה. ג'וד מסתובבת והנערה מולה. רוקדת).

נערה – את רוצה שישכח את אימא שלו? למה את לא רוקדת אתו במקום להתעסק במלחמה ושלוש? אימהות מתות לא רוקדות. זה בדוק. תחזירי את הדמעות למעיין. את יודעת מה את רוצה ממנו. תעשי שזה יקרה!
(מוש מגיע בריצה חסר נשימה עם נייר מקופל. הנערה נעלמת בין העצים, תוך כדי שהיא דוחפת אותה קלות לעברו).

מוש – בואי. נעשה את זה ליד המעיין. (הנערה קורצת לה ועושה קולות של אורגזמה. מוש לוקח את ג'וד למעיין. הנערה מסמנת לה "בהצלחה" ונעלמת. הוא נרגש. מחפש משהו בקלסר. ג'וד ממזמזת אותו). לא עכשיו. זהו. (פותח את הנייר המקופל ומקריא) ככה מתחילה ההרצאה שלי: (תוך כדי דבריו יורד החושך, תאורת ירח). "השנה היא 1192. לב-הארי נח בבית-נובא. פלוגות אחדות מצבאו של צלאח א-דין נעות בשטח. המלך הצלבני שולח לשם סיירים ויוצר איתן מגע. (הבמה חשוכה תוך כדי דבריו התפאורה מתחלפת וההמשך נשמע ב-voice over). חיילי צלאח אדין מתגלים ליד מעיין קולוניא". המעיין שלנו. "מתפתח קרב שבמהלכו קוטל ריצ'רד את מרבית אויביו, לוקח אחדים בשבי ומזנב אחר הנמלטים בדרך לירושלים."

תמונה שלישית

המשך אותו ערב, ג'וד ליד המעיין ומוש במסעדת דרכים בתחנת הדלק של שער הגיא. מוש יושב ליד שולחן פורמייקה שעליו כוס קפה שחור מדבר בסלולרי עם ג'וד שעומדת ליד העץ (מקום המזמזז הקבוע שלהם). בידה האחת הטלפון ובשניה הפתק של הפתיחה להרצאה.

ג'וד – איפה אתה?

מוש – אני בתחנת הדלק של שער הגיא. הייתי חייב לעצור להשתין ולהירגע מכל הבלגן שעשית לי.

ג'וד – שכחת אצלי את הפתיחה של ההרצאה שלך. (פאזזה קטנה). חכה לי. אני תוך כמה דקות אצלך. (ג'וד דומעת).

מוש – אני לא צריך אותו. (ג'וד מכחככת בגרונה כדי להעלים את הבכי). את בוכה?

ג'וד – לא. מה פתאום? (מנסה להתגבר).

מוש – אני זוכר כל מה שכתוב שם. (פאזזה, מחכה לתגובה שלה). יש לי זיכרון פנומנלי. באמת. (פאזזה קטנה. שוב מחכה לתגובה. היא מושכת באף, מנסה לבלוע את הדמעות). אני יכול לצטט קטעים שלמים מהאנציקלופדיה לנוער. באמת. את רוצה שאוכיח לך? "צלחא א דין היה כורדי במוצאו ונולד בטיקריט. בעירק של ימינו. בימיו היו המוסלמים מפולגים ומפורדים". את מרשה לי לדלג? (מחכה רגע לתגובה וממשיך). ב-1175 עלה על כס השלטון והיה לסולטן סוריה ומצרים גם יחד. הוא היה מושל מוכשר ועשה רבות לפיתוח הארצות שבשלטונו. בימיו פרחו הספרות הערבית. הוא הקציב סכומים גדולים למוסדות הדת ותמך בפעולות תרבות. יחסו ליהודים ולנוצרים היה סובלני". השתכנעת? (פאזזה קטנה, ג'וד מנסה לנשום נשימות עמוקות). עוד לא? "בשנת 1187 הביס צלחא א דין את חיל הצלבנים בקרב קרני חטיין, כבש את ירושלים והשתלט כמעט על כל שטחה של ממלכת הצלבנים. נצחונו עורר את מלכי הנוצרים במערב לצאת למסע הצלב השלישי". עד כאן. ההרצאה הזאת גומרת לי את הבטריה.

ג'וד – אני חושבת ש-אני(היא נושמת בין מילה למילה) אוהבת אותך.

מוש – מה? אני לא שומע אותך. משאית עם אקזוז מפוצץ נכנסה לתחנה. נמשיך את השיחה שלנו מחר בערב כשאגיע לאוקספורד. (פאזזה) הלז? את שומעת אותי? את צריכה ללכת לראש-החוג שלך ולשכנע אותו להלחם על המשרה שלך.

ג'וד – זה כבר לא כל-כך חשוב לי.

מוש - הלז? אין טעם. אני סוגר, ג'וד. בהצלחה! (מנתק, קם ויוצא תוך כדי דבריה של ג'וד).

הנערה מתייצבת מול ג'וד. במקביל נשמע קול מצילתיים – כאילו היא מנסה "להעיר אותה".
נערה – אז ככה זה? כבר לא ממש חשוב לך להגיע לפגישה עם ראש-החוג? תתביישי לך! חיילים מחפשים חלקי גופות של חברים בחולות רפוח, הורים קוברים את הילדים שלהם ואת מתפרקת לחתיכות בגלל גבר?

ג'וד – האיש הזה הוא השמחה היחידה בחיים שלי. מה את אומרת לי? שבגלל שהמדינה נחנקת משכול אסור שיהיה לי כאב פרטי משלי?

הנערה – קצת פרופורציות, יקירתי. אז מה אם הוא יוצא להרפתקאות בלעדייך. הרי לך, בניגוד לעלמות העגומות שננטשו במצודות על ידי אביריהן נעולות בתוך חגורות צניעות, לך יש ממלכה משלך. ממלכה רוחנית שעמלת קשה כדי לכבוש ושעליה את אמורה להגן. במקום חתונה וילדים עשית דוקטורט ואת הבכורה הזאת את מוכנה למכור בנזיד עדשים? (פאזזה. מביטה בג'וד שהולכת ושוקעת לתוך היגון שלה. פותחת את הפתק המקופל ומלטפת את האותיות).

ג'וד – איזה כתב יד יפה יש לו. (הנערה משעינה את ראשה על הלב של ג'וד – מקשיבה לפעימות).

נערה - דיאגנוזה: הלב פועם כסדרו. כואב אבל פועם. אז אין לך ברירה, יקירתי. עלי על סוסך וצאי לקרב!

(נשמעת מוסיקת הפתיחה של "בוננזה" ושעטות סוסים. צלח א-דין וריצ'רד לב-הארי, מגיעים רכובים על סוסים דמיוניים. על פניהם מסיכות. ריצ'רד עטוי שריון וצלח לבוש גלביה מהודרת. ג'וד המומה ונסוגה לאחור).

ג'וד – מה זה?

הנערה – זו אשמתך, יקירתי. מרב שמזמזת את האותיות שלו הן קמו לתחיה. (ריצ'רד וצלח מנהלים קרב חרבות).

ג'וד – אני יורדת מהפסים. זה מפחיד.

נערה – (מצביעה על ריצ'רד וצלח כאילו מציגה שחקנים לפני מופע). נא להכיר: נציגי הקונפליקט הפנימי שלך. (מתקרבת לריצ'רד שכמעט דוקר את צלח) טנטוס (ומצביעה על צלח שמצליח להתחמק) וארוס. יצר המוות והיצר החיים. זה תיאטרון הנפש שלך, יקירתי. בגיל 47 הגיע הזמן תכירי אותה. (ג'וד מנסה לברוח והנערה עוצרת בעדה. הן נשארות מאחורי שיח כשהנערה, מדי פעם, מסיטה את העלים ומכריחה את ג'וד להסתכל. צלח מתקיף את ריצ'רד ומפתיע אותו).

צלח – אין לך סיכוי נגדי. שכחת את קרני חיטים?

ריצ'רד – שתוק ותמשיך להלחם. (ריצ'רד יורד מן הסוס – הוא וצלח מתאבקים. הוא מפיל את צלח לאדמה ודורך על הגלימה שלו. צלח מנסה להשתחרר ממנו. ריצ'רד משכיב אותו על האדמה.

ריצ'רד דורך על הקרסול של צלח וחרבו על צווארו של צלח. ג'וד אינסטנקטיבית רוצה לצאת לעזרתו של צלח והנערה עוצרת אותה. בהמשך הנערה נעלמת וג'וד נכבשת לתוך החזיון ממרחק ביטחון).

צלח – אתה חיה רעה. זה מה שאתה.

ריצ'רד – תיכנע! שכחת מי כבש את עכו? מי ניצח בארסוף? (צלח מנסה להפיל את ריצ'רד ונכשל. ריצ'רד דורך על צווארו של צלח וצוחק). האינסטינקטים שלך לא משהו. מלחמה זה לא עסק לזקנים. (צלח מתקשה לנשום).

צלח – (מדבר בקושי). במה אתה מתגאה? שעזבת את העולם בגיל 32? אני לא אמרתי לחיים "פוס לא משחקים" ונתתי למלאך המוות לקחת אותי. (צלח נושך אותו ברגל, ריצ'רד קופץ וצלח משתחרר מאחיזתו. צלח מוציא שבריה מתוך חגורה. ריצ'רד עולה במהירות על סוסו הדמיוני).

ריצ'רד – (מנסה למשוך במושכות הסוס שלו). דיו. דיו.

צלאח – בסך הכל איזוררתי את השבריה. מה אתה עושה רוח. רחמנות על הסוס שלך. הוא עייף. ממש כמונו. די עם הווג'ראס (בלגן) הזה. כל ההתעמלות הזאת כבר לא לגילנו. בוא נחליט על תיקו. (ריצ'רד מקשיב בעל כורחו אבל לא מוותר על הקרב).

ריצ'רד – אם אנחנו נציגי הקונפליקט הפנימי של היהודיה המטורללת הזאת – תיקו לא יעזור לנו לצאת מהראש שלה. קונפליקטים זה כמו קרבות. הם נגמרים רק כשצד אחד מנצח. (מתעטש ומשתעל).

צלאח – כל הצלבנות הזאת ממש לא עושה לך טוב. (הסוס של צלאח צוהל). חאלאס. הפסקה עשה מים שתה. (מציע לו נאד מים. ריצ'רד שותה). אני דוקא אוהב את המקום הזה. האדמה מריחה ריח של חיים. קרני השמש טובלות במי המעיין. (ריצ'רד מחזיר לצלאח את נאד המים) תנשום עמוק. תהנה. יפה מצידה של ההיסטוריונית שמאזוררת אותנו מאבק הזיכרון האנושי. (ריצ'רד מנסה לנשום עמוק ונתקף בשרשרת עיטושים. צלאח נרתע מן המטר שניטח עליו).

ריצ'רד – (לצלאח) Sorry. מזג-האוויר פה לא מסתדר לי.

צלאח – אלרגיה לאוויר של ארץ הקודש? מעניין מה היה אומר על זה האפיפיור שלכם ששלח אותך ואת כל הבנדיטים להציק לי תמורת מחילה על חטאים שכבר חטאו ואלה שעוד עשו פה על החשבון. (מגרש זבובים. ריצ'רד שוב משתעל ומתקשה לנשום). אתה לבוש יותר מדי. תראה אותי, אין לי כלום מתחת לגלימה. (מרים את הגלביה, ג'וד מסיטה קלות את פניה אך מציצה בכל-זאת. ריצ'רד, לעומתה, לוטש עינים). אז מה? מוצאת חן בעיניך החבילה שלי? אני די גאה בה האמת. אי אפשר להגיד שלא עשיתי בה שימוש. אצלך, לעומת זאת, (מתקרב אליו) העסק נראה לי דומם למדי. (ריצ'רד "מתחמם") חאראם, ילד. אהבה זה סם החיים. (התוקפנות של ריצ'רד עולה ככל שצלאח מתקרב אליו). צריך לשתות אותו בכוס גדולה. (ריצ'רד הודף את צלאח, דוחף אותו אל העץ [עץ המיזמוזים של ג'וד ומוש] ומתחיל לאנוס אותו. במקביל מטר של אורות צבעוניים מתחלפים. ג'וד עוצמת עינים וכשהיא פותחת אותם – הכל נעלם. ריצ'רד צלאח והאורות הצבעוניים. הנערה עומדת מולה. ג'וד – אני לא יכולה יותר. הנפש שלי היא כמו שדה-קרב. אני מתפרקת. (ג'וד מחפשת את הסלולרי שלה).

הנערה – ראש-החוג מחכה לך. לכי!

ג'וד – אין לי כוח לעשות אפילו צעד אחד.

הנערה – ככה זה כשיצר המוות מתנפל ואונס את יצר החיים. לפני עשרים שנה הפסקת לרקוד. נתת למוות לנצח. אם את מוותרת לו עכשיו את אבודה. (ג'וד מוצאת את הסלולרי). את מקשיבה לי? (ג'וד מתחילה לחייג).

הנערה – מה את עושה? הוא לא יציל אותך. (ג'וד מפסיקה לחייג). אם תצפי לנסים ייהרס לך בית המקדש! (נשמעת מוסיקה לריקודים משנות השבעים. הנערה מתחילה לרקוד תוך כדי דיבור). לכי להילחם על הקריירה שלך. (בהיסוס מה, ג'וד מתחילה לרקוד. היא נכנסת לתוך הריקוד והנערה מביטה בה בחיוך. ואז דוחפת אותה קלות לכיוון היציאה מהמעין ונעלמת רק קולה נשמע). את מכירה את כל הצעדים. לכי לרקוד את ריקוד החיים! (המוסיקה מתגברת. ג'וד יוצאת. המוסיקה מתחלפת לנגינת תופים המתחברת לקצב הלמות ליבה של ג'וד בסצינה הבאה).

תמונה רביעית

לפנות ערב, חנות הירקות, ג'וד ויהודה/יודה (הירקן).

הירקן מסדר את ארגזי הסחורה ומארגן את החנות ואינו רואה את ג'וד נופלת בכניסה לחנות על אחד הארגזים. תפוחים מתגלגלים על הרצפה. למשמע הרעש מסתובב וממהר לעזור לה לקום.

ג'וד – אני מצטערת.

יודה – על מה? לא קרה כלום. כמה תפוחים על הרצפה. (אוסף אותם).

ג'וד – אני לא יודעת מה קורה לי.

יודה – (ענייני) רצית משהו? עוד לא הספקתי להתארגן עם סחורה.

ג'וד – לא. לא. אני (פאזזה) באתי בגלל ויקטוריה.

יודה – כן. הרבה באו. להלוויה, לשבעה. בית מלא. רציתי להיות עם הבן שלנו לבד. אבל הם באו בשבילה. לא יכולתי לגרש אותם. ויקטוריה אהבה אנשים. לדבר איתם, להכיר אותם. לי זה היה מיותר. המשפחה הקטנה שלנו היתה בשבילי העולם וכל בראיו.

ג'וד – איך תסתדר עכשיו?

יודה – אני לא יודע. הבן שלי רוצה שאסגור את החנות ואסע אליו לאוסטרליה. יש לי שם נכד בן חמש.

ג'וד – ויקטוריה סיפרה לי עליו.

יודה – אני לא מסוגל להשאיר אותה כאן לבד. (לא מביט בה וחוזר לעבודתו).

ג'וד – (נתקפת סחרחורת) אני מוכרחה לשבת רגע. (הירקן מביא כוס מים, מניח לידה).

יודה – מים מהברז. זה כל מה שיש לי להציע לך.

ג'וד – (שותה) אני חושבת שיש לי שפעת.

יודה - (בורר ואוסף ירקות ומכניס לשקית). יש פה קישואים, וגזר, ואני מוסיף לך גם כרוב ובצל וכמה תפוחי אדמה. קחי. תעשי לך מרק. (ג'וד לוקחת את השקית). אני מצטער אבל יש לי פה הרבה עבודה.

ג'וד – (קמה, מוציאה את הארנק מן התיק, מניחה על הכסא) כמה זה?

יודה – אני ארשום לך את זה. יש לך כרטיס אצלנו, נכון?

ג'וד – אני באמת מצטערת. (לאט מתחילה לצאת, שוכחת את הארנק).

יודה – (ממשיך לעבוד ולא מביט בה) תהיי בריאה.

תמונה חמישית

שעות הערב המאוחרות, דירתה של ג'וד ודירתו של מוש באנגליה. ג'וד, יודה, מוש וג'ולי.

ג'וד רובצת על הכורסה, מתבוננת בטלפון שעל השולחן, מרימה אותו, מהססת, מחייגת. דירתו של מוש נמצאת בקצה הבמה ומסומנת ע"י מדפי ספרים, כיסא ליד שולחן כתיבה וסולם. ג'ולי על הסולם, מסדרת ספרים. כשהטלפון שעל השולחן מצלצל היא מחכה שמוש יענה. אחרי מספר צלצולים מחליטה לרדת מהסולם ולענות.

ג'ולי – Hello.

(ג'וד מנתקת. קמה, מחייגת שוב. ג'ולי שניתקה אף היא מתחילה לעלות על הסולם כשג'וד מחייגת שוב).

ג'ולי – Hello? (ג'וד אינה עונה) Who's calling please?

ג'וד – (נושמת בקושי) Is Mouche, Professor Barkan there?

ג'ולי – It's for you! (Pause) Some woman.

מוש – (מגיע עם קלסר ביד) ידעתי שזו את. הגעתי והכל בסדר. אני יכול לדבר אתך אחר-כך? אנחנו באמצע כל הבלגן של המזוודות כאן.

ג'וד – (פאוזת קטנה) כן. בטח.

מוש – ביי. (סוגר. מחייך לג'ולי ששוב על הסולם ותוך כדי כך בוחן את רגליה הארוכות וג'ולי מחזירה לו חייוך. במקביל ג'וד צונחת לכורסה. כולה רועדת. הפוקוס עובר לדירתה של ג'וד. נשמע צלצול בדלת. ניגשת לפתוח).

יודה – הארנק שלך. (מושיט לה אותו). שכחת אותו אצלי.

ג'וד – (פורצת בבכי, לא לוקחת את הארנק). אני מצטערת. אני לא יכולה. (בורחת לאמבטיה. יודה נכנס פנימה בהיסוס, סוגר אחריו את הדלת. מסתכל על הירקות שעל השיש. מניח את הארנק על השולחן בסלון. כשהוא מתחיל לצאת משם, ג'וד חוזרת בפנים שטופים).

ג'וד – אל תלך. אני – פשוט - החבר שלי נסע, (פאזזה קטנה) לאנגליה, לשנתיים. וגם הודיעו לי שמקצצים לי את המשרה וכשהתקשרתי אליו ענתה בחורה צעירה. אני בטוחה בזה. למרות שבזמן האחרון אני רואה דברים שלא ממש קיימים והכל מתבלבל לי. (צונחת אל הכורסה).

יודה - ויקטוריה היתה יודעת מה להגיד לך. אני לא טוב בדברים האלה. שמתי לך את הארנק על השיש.

ג'וד – תודה. אני מצטערת שהטרחתי אותך. אתה רוצה לשתות משהו? קפה? תה? מים קרים?

יודה – לא. לא. כבר מאוחר. אני צריך ללכת. (קם).

ג'וד – (קמה) רציתי לבוא להלוויה שלה. (פאזזה) אני פשוט לא מסוגלת להיכנס לבית-קברות. אתה נכנס והמוות מתנפל עליך מכל פינה. מתנפל, לוקח ולא משאיר נחמה.

יודה – את מרצה להיסטוריה. את בטח מכירה את הסיפור של המלכה ויקטוריה. הנסיך אלברט - בעלה נפטר בגיל צעיר, ממחלה. והיא לא יצאה מהבית 20 שנה. התאבלה עליו לא כמו מלכה גדולה. היא התאבלה כמו אישה שחתכו לה את הלב. (מתקרב לדלת).

ג'וד – אני מפחדת להישאר לבד.

יודה – אני צריך לקום מוקדם להביא סחורה. (נעצר, ניגש לשיש). חבל על הירקות. (שם בסיר, ממלא מים). יש לך קצת אבקת מרק? (ג'וד מוציאה מהמקרר ונותנת לו). זהו. (מניח את הסיר על הגז). עוד חצי שעה, יהיה לך מרק חם.

ג'וד – אני מצטערת שעיכבתי אותך.

יודה – (ליד הדלת) אף-אחד לא מחכה לי. (הטלפון מצלצל. ג'וד נרעשת. בוחן את התגובה שלה).

ג'וד – תודה רבה. (ממהרת לטלפון, נושמת עמוק לפני שעונה) הלו.

מוש – (נכנס לאזור שמוגדר כדירתו עם הטלפון ביד. לבוש בטרנינג ונראה אחרי מקלחת). הי.

יודה – לילה טוב. (יוצא).

מוש – סוף סוף הכל במקום. (פאזזה, ג'וד אינה מגיבה). הכל כל-כך יפה כאן כמו בציור. לא צהוב ומת כמו בארץ באוגוסט. (פאזזה) אפשר להריח את הגשם.

ג'וד – מקצצים לי את המשרה. הוא עוד לא סגור על המערכת אבל הבנתי ממנו שאין הרבה מה לעשות.

מוש – את צריכה להתחיל לחשוב על אלטרנטיבות.

ג'וד – אני מרגישה כמו בובת סמרטוטים. מאז שנסעת אני משוללת כישורי חיים.

מוש – תבואי לכנס. זו הזדמנות לגישושים. פוגשים אנשים, מדברים. וחוץ מזה אני צריך ממך טובה. אני צריך תמונות טובות של המעיין למצגת שלי.

ג'וד – מה עם אלה שצילמת?

מוש – התמונות יצאו total loss. אמרתי לך שזה לא הצד החזק שלי.

ג'וד – אתמול בלילה כששוב לא הצלחתי להירדם, קראתי על אימא של ריצ'רד שלך. מסתבר שאליונר מאקוויטניה היתה האישה העשירה ביותר במאה ה-12. עם שטחי אדמה עצומים ויופי שמתקיף את העין.

מוש – את באמת חושבת שאת מחדשת לי משהו? אלינור היתה כמוך. חובבת אורגזמות בחיק הטבע ובכלל וכשמלך צרפת, בעלה, לא סיפק את הסחורה היא הצטרפה אליו למסע הצלב השני כדי לחפש זיינים בארץ הקודש. בפלסטינה היא ניהלה רומן מתקשר עם יפיוף שסיפק את הסחורה ובגדול וכשהם חזרו לאירופה היא החליפה את מלך צרפת חסר התוחלת בהנרי, אביו של ריצ'רד, שהפך למלך אנגליה.

ג'וד – שכחת לציין שהנרי היה צעיר ממנה ושגם אתה היתה לה מערכת יחסים סוערת שבמהלכה הוא כלא אותה למשך כמה שנים טובות. ושהרומן שלו עם אליס – אחותו של פיליפ מצרפת, המיועדת של ריצ'רד, שנמשך כמה?

מוש – 18 שנה.

ג'וד – הרומן הזה חסך מריצ'רד את הנישואים איתה.

מוש – לאן מוביל שיעור ההיסטוריה הזה?

ג'וד - בחצרה של אימא אלינור נוצרו רבים מסיפורי המלך ארתור וקרוב לוודאי גם כל רעיון האהבה הרומנטית שיושם, ככל הנראה, בפעם הראשונה ע"י אלינור עצמה. (פאזזה. מוש לא מגיב). אתה לא חושב שזה מדליק?

מוש – רעיון האהבה הרומנטית הוא המצאה אנושית שאמללה וממשיכה לאמלל רבים טובים. אני לא מוצא שום סיבה להתפעל ממנו.

ג'וד - מי ענתה לי לטלפון?

מוש – ג'ולי, האסיסטנטית שלי. היא באה לקחת אותי מהשדה וגם עזרה לי להתארגן. ממש יפה מצידה. (ג'וד מעווה את פניה). אני לא יודע מה הייתי עושה בלעדיה. את יודעת כמה אני חלש בדברים האלה.

ג'וד – חכה שניה, אני צריכה להקטין את האש שלא יישרף לי המרק. (מניחה לרגע את הטלפון ולוקחת אוויר גם בהקשר של ג'ולי). זהו. אז איפה היינו?

מוש – מרק באוגוסט? נהיית בשלנית לעת זקנה.

ג'וד – בת כמה ג'ולי?

מוש – עשרים וארבע, חמש. לא שאלתי אותה. את באה לכנס? אני יכול לסמוך עליך?

ג'וד – אתה באמת רוצה אותי שם?

מוש – נו די, ג'וד. אל תהיי ילדה קטנה. אני הרוס מכל היום הזה. (פאזזה קטנה) נלך לישון?

ג'וד – אני לא בטוחה שאצליח להירדם. אפשר להציע לך קצת phone sex?

מוש – אני מדבר מהסלולרי.

ג'וד – אם תמצא לי עבודה באנגליה, נחסוך את העלויות.

מוש – את יודעת איך זה עובד. לפני הכל את צריכה נושא מחקר רלבנטי. נדבר בכנס. ואל תשכחי להביא איתך את התמונות. אני צריך אותן כדי ליצור את האווירה מתאימה. את מכירה את הקהל של הכנס הזה – בשביל רובם ישראל היא קוץ מיליטריסטי בישבן החשוף

של העולם המערבי המעמיד פני שוחר שלום. אני רוצה לחבר אותם לקסם של מוצא שלנו. המקום שבו הכל התחיל – האפשרות לשלום בתוך מלחמה.

ג'וד – אני לא במצב לכנסים ואנשים זרים.

מוש - ג'ולי הציעה לבוא לעזור לי אבל אם את באה אני חושב שאני יכול לוותר עליה. (פאזזה)
אז מה את מחליטה? אני חייב לתפוס כמה שעות שינה יש לי פגישה חשובה בפקולטה מחר בבקר.

ג'וד – אתה יכול לסמוך עלי בעניין התמונות. (מוש מחייך). לך לישון.

מוש – בעניין ה-phone sex – אפשר לשמור את האופציה למחר?

ג'וד – (מחייכת) לילה טוב!

שניהם סוגרים את הטלפון בחיוך. מוש לוקח ספר מהספריה. ג'וד מוציאה את השמלה הלבנה מהארון, מתבוננת בה. מוש מחפש ציטוט בספר. היא לובשת את השמלה. הוא שם סימניה בספר, לוקח אותו ויוצא. ג'וד בשמלה הלבנה מביטה בדמותה במראה. עוזבת את המראה, שמה דיסק בוסה נובה ומנסה לנצח את הדיכאון באמצעות הריקוד, ללא הצלחה. מחליפה את המוסיקה ל-LAISSE MOI T AIMER וצונחת כמו בובת סמרטוטים לכורסה.

תמונה שיטית

אחה"צ, המעיין. ג'וד, יודה, נערה רוקדת, צלאח וריצ'רד.

ג'וד ויודה מתקרבים למעיין. ג'וד מוציאה מצלמה מהתיק.

ג'וד – תודה על הטרמפ. הצלת אותי. הרגשתי כל-כך חסרת אונים כשלא הצלחתי להתניע את המכונית.

יודה – חיפשתי סיבה לברוח. (ג'וד מכוונת את המצלמה) החנות ריקה. אנשים לא נכנסים. אולי בגלל ויקטוריה.

ג'וד – זו המכונית הראשונה שלי. קניתי אותה חדשה מהניילון. אני עוד לא כל-כך מתמצאת בכל העניינים המכניים. (מצלמת).

יודה – מצברים מתים. כמו בני-אדם. אני רוצה לגשת לבית-הכנסת. את החתונה של הבן, דוד, עשינו כאן. (מתחיל ללכת).

ג'וד – להתראות. (עיניה מלוות אותו).

נשמעת מוסיקת טנגו חושנית. ג'וד נחרדת אך רואה שיודה אינו מסתובב, אינו מגיב. הנערה מגיעה בריקוד.

נערה – צאי מהקומה, יקירתי. הרי אני רוקדת מה שהלב שלך מרגיש. תפסת לך חתיך משגע.

ג'וד – לא תפסתי וגם אין לי כוונות.

הנערה – באמת? בזמן האחרון את ממש מודל של נערה במצוקה. שוכחת ארנקים, גומרת מצברים – אני מודה שאני מעריכה את האומץ להיות כל-כך חסרת אונים בעולם שכבר אין בו אברים (צללית מגיע מדדה, קרסולו נפוח) חיים. (תוך כדי שצללית מתיישב על האדמה, ריצ'רד מגיע לבוש בלבן עם ציוד סיף, בגדיו קרועים ועליהם טיפות דם). מתים דוקא יש לנו בשפע.

ג'וד – צילי וגילי. רק הם חסרים לי עכשיו.

הנערה – כנראה שכן. עד שלא תחליטי במה את בוחרת – במוות או בחיים – ישחקו הנערים לפניך. (היא קדה לפנייהם) הבמה שלכם!
(יוצאת – ג'וד מביטה בה מיואשת. ג'וד מתיישבת חסרת אוויר. מנסה לא להביט בהם אבל נמשכת למתרחש. צללית מנסה לגעת בקרסול שלו).

צללית – (מעווה פניו בכאב) אי!

ריצ'רד – מה קרה לך? (מנסה להתקרב אליו).

צללית – אל תתקרב אלי! נהנית לדרוך לי על הקרסול?

ריצ'רד – תן לי לעזור לך.

צלאח – פתאם נהיית אחות רחמנייה?

ריצ'רד – (מתקרב עוד צעד) תן לי את השבריה שלך.

צלאח – כדי שתוכל לשסף לי את כל העורקים?

ריצ'רד – אם לוחצים עם הסכין אפשר להוריד את הנפוחות.

צלאח – ונדמה לך שאני אתן לך לגעת בי? לא מספיק המציצה שעשית לי על הצוואר. גועל-נפש! כל הגוף שלי מלא סימנים כחולים ממך. למה דוקא אתי בחרת לממש את הליבידו שלך?

ריצ'רד – אני מצטער. אני לא יודע מה קרה לי.

צלאח – אני דוקא כן יודע. ריצ'רד לב-הארי. כל האומץ המפורסם שלך הוא בסך הכל סקס לא ממומש שהפך לאכזריות. אם היית אוהב גבר כמו שצריך, מתערבב לו בתוך הבשר, זולג לו לתוך הנשמה – כל ההיסטוריה היתה נראית אחרת.

ריצ'רד – ואתה בטח חושב שהייתי מקבל ברכה מהאפיפיור על האושר הגברי הזה שלא מוליד צאצאים?

צלאח – קשה לי להתחייב בשם האפיפיור שלך, עיוני. אבל מבחינתי לאהוב גבר זה לא חטא. בספר החוקים שלי חטא - זה לא לאהוב.

ריצ'רד – מה כל-כך טוב באהבה? תראה מה זה עושה לה – ליהודיה. האהבה חירפנה אותה עד כדי כך שאתה – המוסלמי האולטימטיבי – מייצג אצלה את יצר החיים.

(נשמע זמזום דבורה שכאילו מרחפת מעל ראשו של צלאח. ריצ'רד משתמש בחרבו – מניע אותה הנה והנה כדי לסלק את הדבורה אבל כמעט פוגע בצלאח, שנרתע ומגן על ראשו, עד שריצ'רד מפסיק. במהלך ההתרחשות ג'וד, אף היא, אינסטנקטיבית מגנה על ראשה).

ריצ'רד – זהו. עפה.

צלאח – אתה חולה.

ריצ'רד – היא כמעט עקצה אותך הדבורה.

צלאח – ואתה כמעט הרגת אותי ועוד מרב אהבה. (קם בקושי). תתחפף מפה אתה מסוכן לי לבריאות. (ריצ'רד, לא מגיב. פניו באדמה) זה או אני או אתה.

ריצ'רד – (נעמד מול צלאח. בביישנות, לא מעיז להישיר מבט). אני רוצה שנדבר.

צלאח – אני נראה לך ספת הפסיכולוג? (מדדה, מתקרב לריצ'רד שאינו זז).

ריצ'רד – זה הכל בגלל אימא שלי. (ג'וד מסתקרנת ומתקרבת).

צלאח – אז אני מבין שאתה לא זז מפה. (ריצ'רד מניד בראשו לשלילה). ואני לא מסוגל ללכת כי הרסת לי את הקרסול. מה שאני יכול להציע כפתרון לתיקו הזה שדחפת את שנינו בכח לתוכו – זה משחק שח.

ריצ'רד – אני בלבנים.

צלאח – כמובן, עולם האור מול עולם החושך. רק תזכור חביבי שאת המשחק האצילי הזה תרמנו, אנחנו המוסלמים הברברים, לעולם המתורבת שלכם. אני צריך להשתין. (מתחיל להתרחק לאט, גורר את הרגל הפגועה. ריצ'רד אחריו). מה אתה עוקב אחרי? לך תשתין בצד שלך. (נעלם. ריצ'רד מהסס לרגע וממשיך בעקבותיו. נעלם אף הוא).

ג'וד – ברוך שפטרנו. (הנערה מופיעה).

הנערה – לא כל-כך מהר.

ג'וד – נמאס לי מתיאטרון הנפש שארגנת לי. ריצ'רד, השור הזועם, מתנהג כמו חתול סיאמי. מה אני אמורה להבין מזה? (ג'וד מתחילה ללכת והנערה נצמדת אליה ומחקה אותה כך שמתקבל אפקט קומי). מה את רוצה ממני? (ג'וד מנסה להתחמק מ"הצל" שלה ללא הצלחה. נאבקות איתה). לכי כבר.

הנערה – אני לא יכולה. אני חלק ממך.

ג'וד – הלוואי ויכולתי להשאיר את כולכם כאן וללכת הביתה.

הנערה – אני אשמה שאת לא מסוגלת להתניע מכונית? (יודה מתקרב וערבה בידו). איזה מזל! הטרמפ שלך מגיע! (הנערה – תוך כדי יציאה) צ'או בלה!(מנופפת לשלום ויוצאת).

(יודה מתקרב וערבה בידו).

ג'וד – טוב שחזרת. בוא ניסע מפה.

יודה – זה בשבילך. (מגיש לה את ענף הערב). בערבה כזו השתמשו הכהנים בבית המקדש בטקסים להורדת הגשם. (ג'וד לוקחת את הערבה) בסוכות ובשמחת בית השואבה. פגשתי את הגבאי של בית-הכנסת והוא הזכיר לי את הפסוקים ממסכת סוכה: "מצוות ערבה כיצד? מקום היה למטה מירושלים ונקרא מוצא. יורדים לשם ומלקטים ענפים של ערבה ובאים וזוקפים אותם בצדי המזבח".

ג'וד – (ג'וד שהקשיבה בעניין מתחילה לראות אותו באור אחר). איך אתה זוכר את כל זה?

יודה – גדלתי בבית-יתומים מוסלמי במרוקו. כשהייתי בר-מצווה הם הביאו אותי לישיבה בעיר שלנו ושם נשארתי עד שעליתי לארץ. את המצוות קיימתי מהפה לחוץ כי לא היתה לי ברירה. אבל כל מה שקשור בארץ ישראל ובתנ"ך היה בשבילי כמו שפת-אם. החלום על ארץ-ישראל היה בשבילי חלום על בית, משפחה.

ג'וד – (בוחנת את הערבה. מניחה אותה על הסלע, מרימה את המצלמה). אני מקוה שהיא לא נשברה. מוש יהרוג אותי אם אגיע לכנס בלי התמונות. (קולטת את מבטו של יודה). אני מגזימה כמובן אבל זה מאד חשוב לו.

יודה – יותר ממך? (בודק את המצלמה) אני חושב שהכל בסדר.

ג'וד – תודה.

יודה – לא עשיתי כלום. (פאזזה) רציתי לשאול אותך. אולי זה אישי מדי.

ג'וד – אישי מדי? כבר ראית אותי במערומי – אפשר לומר. (פאזזה) בבקשה, תשאל.

יודה – למה את לא משתמשת בשמך האמיתי – יהודית? אני קיבלתי את שמי מהגויים, המוסלמים שמצאו אותי. אני מניח שכל מה שהם ידעו על אימא שלי זה שהיתה יהודייה. לכן – יהודה. יודה בקיצור. בשבילי שם זה חשוב. זה מי שאתה.

ג'וד – אולי בגלל זה היה לי קשה עם המורשת הזאת של יהודית הגיבורה. זו שבחרה להציל את ירושלים במקום למצוא לעצמה גבר. תחשוב על זה? אישה צעירה, אלמנה יפה, עשירה – נדונה לכליה.

יודה – או לחתונה חדשה.

ג'וד – מי יקח אותה? אלמן זקן, שבר כלי. (פאוזת – נבוכה מההתייחסות לאלמנות שלו). אבל לא זה העניין. מהרגע שקראתי את הסיפור שלה ידעתי שאני- במקומה – הייתי שוכבת עם הולופרנס עד אור הבוקר וממצה את העניין עד תום. ולכרות את ראשו של הגבר שעינג אותי כל הלילה – זה כבר נראה לי ממש בלתי אפשרי.

יודה – (מחייך) אבל ג'וד- ג'ודית – זה שם אמריקאי, אנגלי, זר. כמו הבן שלי – באוסטרליה קוראים לו דייויד. ויקטוריה ואני קראנו לו על שם מלך ישראל ועכשיו יש לנו מלך – בגלות.

ג'וד – אמא שלי היתה ילדה בשואה. היא גדלה נוצריה במנזר. בימים האחרונים שלה היא סיפרה לי שכל השנים השחורות האלה זה היה החלום שלה, שתיוולד לה בת שתהיה יהודיה גאה, שלא תצטרך להסתיר את הזהות שלה.

יודה – כשדייויד היה ילד, בן חמש אולי, הבאתי אותו לכאן. סיפרתי לו על הקרב של דויד וגוליית. לפי האגדה זה קרה ממש כאן.

ג'וד – זה לא הוכח היסטורית.

יודה – אבל כל ההיסטוריה זה סוג של סיפור, את לא חושבת? אולי טעיתי כשכפיתי עליו את כל המורשת הזאת. כמו שאימא שלך כפתה עליך. אולי בגלל זה הוא ברח. אולי זה היה כבד עליו.

ג'וד – כולם נוסעים אחרי הצבא. זה קשה מה שהם עוברים שם. אולי הם צריכים לראות עולם כדי להזכיר לעצמם שהחיים יפים. שהמוות הוא לא הנוכחות היחידה.

יודה – ויקטוריה הבינה את זה. אחרי שהחבר הכי טוב שלו נהרג במילואים בעזה היה לה קל לשכנע אותי לתת לו ללמד באוסטרליה. הוא חלם להיות וטרינר. כמו דוד שלנו מהתנ"ך הוא הלך אחרי השם שלו – לרעות צאן – באוסטרליה. (פאוזת) בן יחיד. זה קשה. קשה מאד. אבל זה היה הגורל שלנו. היתה לנו אהבה בשביל מניין וקיבלנו אחד. אני השלמתי עם הגורל. אבל ויקטוריה כעסה על עצמה, על הרחם שלה, על אלהים. (פאוזת) לפעמים אני חושב שאת הסרטן היא קיבלה מהכעס הזה ומהגעגועים. (פאוזת) אולי את צודקת ששינית את השם. שמות זה דבר קשה. כמו גורל. ויקטוריה היתה המלכה שלי והגעגועים הרגו

אותה. כשנולד יונתן, הנכד שלנו, היא רצתה שנסגור את החנות וניסע לשם, לאוסטרליה. אני לא הסכמתי. אמרתי לה שיום אחד הוא יחזור. שאם נסע אליו לא תהיה יותר תקוה. שזה יהיה הסוף. אני הרגתי את אשתי. הרגתי אותה בשביל חלום שיבת ציון. (חופן את ידיו בפניו. היא רוצה לגעת בו, שולחת יד ומהססת. הנערה מציצה מן השיחים).

נערה – למה את מחכה? חבקי אותו.

ג'וד – אני לא יכולה. לא יכולה.

יודה – ("מתעורר" מן ההתכנסות בתוך היגון ומגיב אליה) מה אמרת?

(מוסיקת טנגו נשמעת. מבין השיחים ניתן להבחין בנערה שרוקדת).

ג'וד – לכי מפה! מטורפת!

נערה – אני מטורפת? זו את שרואה חזיונות. (הנערה נעלמת ויחד איתה גם המוסיקה).

יודה – מה קורה לך? (ג'וד רועדת כולה. הוא מנסה להרגיע אותה, לחבק אותה, ג'וד הודפת אותו).

ג'וד – אל תיגע בי!

יודה – אני מצטער.

ג'וד – אני צריכה למסור את התמונות לפיתוח. בוא נלך מכאן. (היא מתחילה ללכת והוא מביט בגבה ואח"כ הולך אחריה).

תמונה שביעית

ערב, דירתה של ג'וד, דירתו של מוש. ג'וד, יודה ומוש.

ג'וד ויודה בפינת האוכל מסיימים לאכול.

ג'וד – תודה שהסכמת לאכול אתי. אני שונאת לאכול לבד.

יודה – היה לי מאד טעים.

ג'וד – זה מתכון של ויקטוריה. החבר שלי לא הסכים אפילו לטעום. אני לא בשלנית גדולה. אימא שלי אף-פעם לא נתנה לי להיכנס למטבח. היא רצתה שאלמד. היא לא זכתה ללמוד בגלל המלחמה. (היא מפנה את השולחן, הוא קם לעזור לה). שב. אין צורך. (עם הגב אליו) אתה לא כועס עלי?

יודה – (קם ומביא לה כוסות שנשארו על השולחן). על מה?

ג'וד – (פונה אליו) קודם, כשניסית לחבק אותי. ובכלל אני לא חושבת שהתנהגתי עם מישהו כמו שהתנהגתי אתך. איך שבכיתי אתמול כשהבאת לי את הארנק.

יודה – על מה אני צריך לכעוס? על זה שאת מתנהגת כמו שאת מרגישה?

ג'וד – מוש לא סובל דמעות. ועכשיו עם החזיונות שסיפרתי לך עליהם – הוא היה שולח אותי בדואר אקספרס לאשפוז. מוזר שזה קורה לי רק שם. במעיין של מוצא.

יודה – לי זה דוקא לא מוזר. מוצא זה מין גן-עדן מקולל.

ג'וד – למה אתה מתכוון?

יודה – יש לך כוח לסיפור?

ג'וד – כל החיים שלי בנויים מסיפורים.

יודה – כשהגעתי לארץ שלחו אותי לישיבת נועם בפרדס-חנה. בגלל מחסומי השפה והמנטליות היה לי קשה להשתלב. לא הבנתי איך אני יכול להרגיש זר ויתום בארץ החלומות שלי. כעסתי על כולם ובעיקר על "ילדי הטובים" שקיבלו כמובן מאליו כל מה שלי אף-פעם לא היה. מאחר ובלימודים לא היה לי סיכוי להגיע להישגים, התמחיתי בלהיות ה"מזיק" של הפנימייה.

ג'וד – אף-אחד לא ראה שקשה לך?

יודה – זה גם מה שאני חשבתי. כשהרב של הישיבה הזמין אותי אליו הייתי בטוח שאני עומד להיענש בעונש חמור. הייתי מופתע כשכל מה שהוא רצה לדעת היה מה אני אוהב בארץ-ישראל. סיפרתי לו שהכי אני אוהב את העצים. שאני אוהב לראות דברים שצומחים וגדלים ושבמרוקו בבית-היתומים היה לי גן ירק משלי. בסוף השיחה הוא שלח אותי לעזור בפרדס של חיים מקלף.

ג'וד – האח הבוגר של הרמטכ"ל ששרד את הטבח?

יודה – כן. אחרי הפרעות הם מכרו את הנחלה במוצא ועברו לפרדס-חנה. בפרדס של מקלף היו עצים מיוחדים. התלמידים חשבו שקיבלתי עונש אבל אני ידעתי שנשלחתי לגן-עדן. חיים אהב להמציא זנים חדשים והיו בפרדס שלו פירות שלא ראיתי בשום מקום אחר. הוא היה איש קשה ושתקן. רק העצים – הפירות עשו לו שמחה.

ג'וד – קשה להיות שארית-פליטה. זיכרון המוות מתנפל מכל פינה אפילה, מתעקש לגנוב ממך את החיים.

יודה – לפעמים זה כל-כך לוחץ על הצוואר שנגמר האוויר. אבל לא על זה רציתי לספר לך. הייתי מאושר שם. בפרדס. בניגוד לילדים בפנימייה שלא ממש רצו בחברתי. בפרדס של מקלף מצאתי חברים. הקשבתי לעצים והם דיברו אלי. כך קרה שבאחד הימים, כשחיים הלך למעיין של זיכרון להביא משם מים זכים לשתייה, גילו לי העצים שהם חולים. כשחיים חזר מצאנו ביחד את הסיבה והצלנו אותם. זו היתה הפעם הראשונה שהוא דיבר אתי יותר ממילה או שתיים. "הצלת לי את גן-העדן מהתולעת". הוא אמר לי. "התולעת הזו היא קללה. ולי כבר היה פעם גן-עדן מקולל". וככה שמעתי לראשונה על מוצא ועל הפרעות והבנתי שהארץ הזאת לא היתה חלב ודבש לאף-אחד ושאני חייב להיות חזק ולמצוא לעצמי את גן-העדן שלי.

ג'וד – ומצאת?

יודה – ביום שהשתחררתי מהצבא לא ידעתי לאן ללכת או מה לעשות עם עצמי. למרות החברותא בצבא שוב הייתי יתום. אולי חיפשתי חברים כשהגעתי לדקל בגינת הבית שהיה שייך למשפחת מקלף במוצא.

ג'וד – לדקל שנטעה אחותו הצעירה של חיים, שנה לפני הפרעות.

יודה – התבוננתי בדקל שמתעקש לגרד את השמים. ידעתי שאם אקשיב לו הוא ידבר אלי. ואז נזכרתי איך חיים סיפר לי שלפי האגדה דויד וגוליית נפגשו במעיין במוצא. כשסיפרתי לו אז כמה קשה לי הכל בפנימייה, הוא אמר לי – הסוד הוא להשתדל להרגיש כמו דויד גם אם החיים לפעמים נראים כמו גוליית. עליתי על האוטובוס שנוסע לירושלים ועל הספסל שבחרתי לשבת בו – חיכתה לי ויקטוריה. וככה נתנו לי מוצא והדקל של מקלף את ההזדמנות ליצור לי עם ויקטוריה גן-עדן משלי. (ג'וד נרגשת מהסיפור ושולחת יד לגעת בו, הוא נרתע וקם) אני מוכרח ללכת.

ג'וד – למה?

יודה – הבן-דוד של ויקטוריה מחכה לי לקדיש בבית-הכנסת. (מתחיל ללכת, נעצר ליד הדלת). אל תפחדי ממה שקורה לך במעיין. הדמיון הוא התרופה שלנו. הדמיון שלי שחלם לי ארץ זבת חלב ודבש בילדות הציל אותי כל לילה מחדש מהבור של היתמות. (פותח את הדלת) לילה טוב. (ג'וד מתקרבת אליו).

ג'וד - להתראות. (יוצא. היא מביטה בו מתרחק).

תמונה שמינית

בוקר – מוקדם, דירת ג'וד ודירת מוש. ג'וד, מוש וג'ולי.

ג'וד נראית כאילו לא ישנה כל הלילה. יושבת על הספה מוקפת ספרים ופתקאות, כוסות קפה, מוסיקת טנגו שקטה ברקע. מביטה בטלפון שלידה. מוש וג'ולי ליד שולחן הכתיבה שעליו Laptop. מוש עם דפים ביד, נראה כאילו זה עתה סיים להקריא לג'ולי הלבושה בשורטס אביבי אך מעוצב וכולה רעננה כפרח הגינה (בהשוואה לג'וד).

ג'וד מכבה את המוסיקה ולוקחת את הטלפון לחיקה.

ג'ולי – (בהתלהבות) Brilliant! Simply brilliant!

מוש – Really? (כולו מזיל נחת). Thank you!
(במקביל ג'וד מחייגת, הטלפון מצלצל, ג'ולי מביטה במוש,
מחייכת ויוצאת והוא לא ממחר לענות ועוקב אחריה במבטו).

מוש – (מזהה את המספר של ג'וד). הי. (מבטו של מוש עדיין לעבר חלון שאינו בהכרח
נמצא על הבמה אך בתחושה ניתן לראות מבעדו את הגינה ואת ג'ולי).

ג'וד – בקר טוב! (מלאת אנרגיה). יש לי הפתעה בשבילך.

מוש – אם מדובר בצלצול האופטימיות החדש בקולך – אני מאד שמח.

ג'וד – פתרתי את חידת המחקר שלך.

מוש – שוב לא ישנת בלילה?

ג'וד – תקשיב לי. המטרה שלך היא התוויית פרופיל של מנהיג עושה שלום, נכון?

מוש – עד כאן אני אתך.

ג'וד – (לעצמה) הלוואי. (למוש) מנהיגים מאוהבים עושים שלום.

מוש – את לא רצינית.

ג'וד – אתה זוכר את הפעם הראשונה שבאת אלי לירושלים?

מוש – את מתכוונת לסיור שעשית לי בעיר העתיקה בכנסיית סנטה מריה?

ג'וד – בדיוק. מדרום לכנסייה היה בית חולים של מסדר האבירים ההוספיטלרים שהפך אחרי
התקופה הצלבנית למקום תפילה ומגורים לדרווישים מוסלמים. אבל בימיו של
ריצ'רד, טיפלו שם אחיות גברים בתשושים וחולים למיניהם. בשיטוטי אתמול
באינטרנט מצאתי ציטוטים מיומן של אחד מן המטפלים האלה שכנראה היה מאוהב
נואשות בריצ'רד שלנו. לא נראה לך מעניין לבדוק אם ריצ'רד החזיר לו אהבה?
(פאזזה- מחכה לתגובת מוש) אני יודעת שלכנסייה יש ארכיון.

מוש – את מנסה בכוח להחזיר אותי לירושלים?

ג'וד – אמרת לי שמעניין אותך לבדוק באיזו מידה המחלה של ריצ'רד השפיעה עליו לחתום על הסכם השלום עם צ'לאח. אולי האהבה עזרה לו לבחור בשלום, לבחור בחירה של חיים במקום בחירה של מוות.

מוש – את מנסה להגיד לי שהוא היה חולה אהבה?

ג'וד - מה ההשערה שלך לגבי המחלה שלו?

מוש - המחלה שלו קשורה יותר למצב ההגיינה במאה ה-12 ולתנאים אקלימיים מאשר לכל סצנריו רומנטי שרקח לך מוחך הקודח. ובכלל, קרוב לוודאי שהתככים של אחיו ג'ון באנגליה עזרו לריצ'רד להחליט לוותר על כיבוש ירושלים. באמת, ג'וד. אני לא מבין למה את מבזבזת את הלילות שלך בשיטוטים בלשיים אחרי נושא המחקר שלי. זה בגלל שאין לך נושא מחקר משלך? (פאזזה. ג'וד שנפגעה אינה עונה). יצאת מאיפוס, ג'וד. אני מציע שתלכי לישון ותחזרי לעצמך. (פאזזה קטנה). איך יצאו התמונות?

ג'וד – התכוונתי להתקלח וללכת להביא אותן.

ג'ולי נכנסת עם פרחים וכד שהיא שמה על השולחן.

מוש – וואו! איזה פרחים ג'ולי הביאה לי מהגינה. (מחייך חיוך ענק לג'ולי ומתקרב אליה. היא מחזירה חיוך ומסדרת את הפרחים בכד. ג'וד מתכווצת כולה). תתקשרי אלי כשתחזרי. את יודעת שאני חייב להיות רגוע ולדעת שכל הפרטים מסודרים. (פאזזה קטנה, מריח את אחד הפרחים וידו נוגעת בעדינות בידה של ג'ולי).

ג'וד – (עונה בקושי רב) ביי. (ג'וד סוגרת את הטלפון ובוועטת באחד הספרים שעל הרצפה, פוגעת באצבעות הרגל שלה). איי! (כשהיא מנתרת על רגל אחת מרב כאב, מוש מחבק את כתפיה של ג'ולי).

תמונה תשיעית

אותו בוקר (כשעה לאחר מכן), חנות הירקות. ג'וד ויודה.
ג'וד לבושה בג'ינס וטישרט ומאופרת קלות ונראה ש"השקיעה"
בהופעתה למרות העייפות. מרחוק היא בוחנת את יודה במבטה אך
הוא אינו מבחין בה. בידו מטאטא והוא מנקה את הכניסה לחנות.
אוסף את האשפה לשקית גדולה. ג'וד נעצרת לרגע כשמתקרבת אליו
כאילו "מכינה את עצמה" לפגישה.

ג'וד – (מחייכת) בוקר טוב!

יודה – בוקר טוב! (מחייך אך נבוך לרגע) רק סינור חסר לי. (נכנס לחנות עם המטאטא
ושקית הזבל ומניח אותם בצד וג'וד בעקבותיו במקביל -) מה לעשות? הערייה לא
מנקה. שובתים. ואני שונא לכלוך. את צריכה משהו? ירקות, פירות?

ג'וד – לא. תודה. המקרר ריק אבל בסוף השבוע אני בכנס ביוון אז אין טעם למלא אותו.

יודה – לא כדאי להביא סחורה. חוץ מכמה אלמנות וגרושה אחת שבאו לרחרח אם אפשר
למצוא אצלי עתיד – החנות ריקה.

ג'וד – זה המיתון. בירושלים אחוז העניים הכי גבוה בארץ.

יודה – בואי נצא החוצה. אני מרגיש שהחנות חשוכה. (לוקח שני כסאות) אלהים לקח לי את
האור. (מניח את הכסאות בחוץ). בבקשה, שבי. (מתיישב כאילו אין לו אוויר).

ג'וד – לא, תודה. אני צריכה להוציא את התמונות שצילמנו במעיין מהמעבדה ויש לי עוד
המון סידורים קטנים לפני הנסיעה. אתה יודע איך זה.

יודה – ויקטוריה ואני לא טיילנו הרבה. (צוחק) פחדנו שנאבד קליינטיים אם נסגור את החנות
ככה פתאם לכמה ימים. רק כשהיא חלתה הבנתי מה יותר חשוב. נסענו לאנגליה. זה
היה החלום שלה לראות את המוזיאון של אלברט וויקטוריה והארמון והגנים. היא
מאד התרגשה.

ג'וד – ואתה? נהנית?

יודה – התרגשתי יחד איתה. אבל אני לא אוהב להרגיש זר. אני צריך להיות מחובר לבית. ככה זה. כמו חור בנשמה שרק בבית הוא מתמלא. שבי, באמת. לא נעים לי שאת עומדת.

ג'וד – (מתיישבת). כמה דקות.

יודה – אתמול בלילה כשלא נרדמתי –

ג'וד – גם אני לא מצליחה לישון בזמן האחרון.

יודה – רגע לפני שאני נרדם אני מעיר את עצמי כי אני פוחד מהחלומות על ויקטוריה. הם כל-כך ממשיים שקשה לי אחר-כך להסכים להתעורר לחיים.

ג'וד – לפעמים נדמה לי שהגעגועים הם מן מכשיר עיוניים. כשמישהו מת כאילו נכרה סביבו בור שחור שמאיים לבלוע את כל מי שהמת הזה חי בלבו.

יודה – אני מרגיש כאילו שני לוחמי סומו נאבקים בתוך הלב שלי. האחד רוצה לרוץ אחרי ויקטוריה והשני כל הזמן מאגף אותו.

ג'וד – זה כל-כך מעייף כשהנפש היא שדה-קרב בין החיים למוות.

יודה – אבל לא על זה רציתי לדבר אתך. אתמול בלילה ראיתי ב-BBC PRIME, הערוץ האנגלי שויקטוריה אהבה, סרט שהזכיר לי את הנערה הרוקדת שמופיעה לך במעיין. זה היה סרט על רקדנית בלט יהודיה אנגליה. דיים אלישיה מרקובה. היא נולדה בתחילת המאה שעברה.

ג'וד – לא שמעתי עליה.

יודה – בהתחלה רציתי לסגור את הטלביזיה. מה לי ולבלט? אבל היה בה משהו באישה הזאת. מן אצילות מיוחדת במינה. והקטעים שהראו אותה רוקדת – זה היה כאילו היא עפה באוויר. כמו מלאך. אני חושב שהשם האמיתי שלה היה ליליאן מרקס. כמו החנות הזאת.

ג'וד – (מחייכת) מרקס אנד ספנסר.

יודה – היא נולדה עם רגליים חלשות. בגיל 8 רופא מומחה המליץ לאימא שלה לשלוח אותה לסטודיו לבלט.

ג'וד – סוג של תרופה ניסיונית?

יודה – משהו כזה. הוא גם אמר שאם הבעיה לא תיפתר בבגרותה היא תהיה מרותקת לכיסא גלגלים.

ג'וד – והיא החליטה להתעקש והפכה את החולשה לכח.

יודה – כן. היא הפכה לכוכבת כבר בגיל צעיר. הרוסי הזה –

ג'וד – דיאגילב?

יודה – איך את יודעת?

ג'וד – אני יודעת הרבה דברים מיותרים.

יודה – בגיל 14, אם אני לא טועה, הוא לקח אותה ללהקה שלו. הוא הכין אותה להיות ה- איך קוראים לזה?

ג'וד – הפרימה בלרינה שלו.

יודה – הם עבדו שם קשה בלהקה. הרבה משמעת. עד 1929. עד שהוא נפטר. אני זוכר כי זו היתה השנה של הפרעות במוצא ובחברון.

ג'וד – ואת ההיסטוריה שלנו אתה יודע בע"פ.

יודה – מה שהרשים אותי במיוחד הוא מה שקרה לה אחרי שהוא מת. היה לה משבר. היא הפסיקה לרקוד. כאילו עד אז היה לה מי שיראה לה את הדרך ובלעדיו –

ג'וד - היא לא היתה מסוגלת לעשות אפילו צעד אחד.

יודה – היא סיפרה בראיון שזה לקח זמן אבל היא הבינה שהחיים נתנו לה מתנה – הכישרון שלה – ושהיא צריכה לשמור עליו ולתת לאחרים להנות ממנו. הבלט, כמו שהסבירו בסרט, לא היה אז נפוץ וגם לא מוכר כמו היום. היא הקימה להקה ונסעה בכל אנגליה ואח"כ באמריקה ובמזרח. בזכותה אנשים שלא חלמו על זה בכלל זכו לראות את היופי של הבלט. היא פשוט לא יכלה לחיות בלי לרקוד. זה היה חזק ממנה וכאילו קבע לה את הגורל של החיים.

ג'וד – זה נשמע כמו סיפור אהבה: ליליאן מרקס והבלט נפגשו ברגע קריטי של החיים שלה ומאז לא נפרדו יותר.

יודה - היא לא התחתנה אף-פעם.

ג'וד – היא התחתנה עם הריקוד.

יודה – כן. אולי את צודקת. היה רגע ששאלתי את עצמי מה הייתי עושה אם מישהו היה נכנס. בן-דוד של ויקטוריה, למשל.

ג'וד – הרואה חשבון שלכם? הגרוש? ויקטוריה ניסתה להכיר לי אותו – לפני שסיפרתי לה על מוש.

יודה – הוא עם כל ההשכלה שלו מין מאצ'ו כזה – כמו שקוראים לזה היום. מהרגע שהוא נולד היו לו מגפי בוקרים ולאסו. תארי לך אותו נכנס ותופס אותי דבוק לסרט על בלט? אבל הייתי מוכרח לצפות בסרט עד הסוף. בשבילך. כדי לספר לך. (ג'וד מחייכת, נרגשת מעט). אני הרוס.

ג'וד – (קמה). אני אכין לנו קפה שחור. חזק. עם המון סוכר.

יודה – (מחייך, קם). תודה. בואי, אני אעזור לך.

נשמע פיצוץ גדול. הוא מחבק אותה ומשכיב אותה על הרצפה, מכסה את גופה בגופו.

תמונה עשירית

ערב (כמה שעות אחרי הפיגוע), דירתה של ג'וד ודירתו של מוש. יודה, ג'וד מוש וג'ולי.

יודה וג'וד בדירתה שנראית מבולגנת כפי שהיתה בבקר. יודה סוגר את הטלפון ומתקרב לשולחן, ג'וד מגישה לו תה.

ג'וד - טוב שהתקשרת. אפילו שהערת אותם. עדיף ככה מאשר היו מתעוררים בבוקר ושומעים משהו בחדשות או רואים בטלביזיה. (הוא מתיישב ושותה לאט). אמרת

להם שבבית-החולים בדקו ואמרו שזה רק מכות יבשות והכל בסדר?

יודה - כן. זה לא ממש הרגיע אותם.

ג'וד - מוזר. לי אין למי להתקשר. פתאם זה מאד ברור לי.

יודה - החבר שלך - מה אתו?

ג'וד - הוא בטח שקוע בספרים שלו ובכלל הוא נסע לשם כדי לא להיות מחובר לחדשות. הוא מעדיף את המציאות הפרטית שלו בדרך-כלל. אנחנו אמורים ממילא להיפגש בשבת בכנס ביוון באותו מקום שהכרנו לפני שנתיים. (פאזזה קטנה) אני לא יודעת אם אני צריכה לנסוע. (פאזזה - מביטה בו, הוא נראה פזור דעת וחיוור, מתקרבת אליו ונוגעת בו בעדינות). הרקדנית הזאת שסיפרת לי עליה הבוקר -

יודה - אליסיה מרקובה?

ג'וד - כן. היא יכולה להיות הנושא הבא שלי. הסיפור שלה הוא סיפור של גבורה. לא הפסקתי לחשוב עליה כל הזמן שחיכינו במיון. עם כל הזוועות מסביב הראש שלי רקד סביב השם שלה - דיים אליסיה מרקובה. אז, ב-1929, היא לא וויתרה. היא לא נתנה למוות של דיאגילב להשתלט עליה. לגזול ממנה את הריקוד. אולי תשכב על

הספה. הם אמרו שאתה צריך לנוח. תחלוץ נעליים. אני אביא לך כרית. (יוצאת לרגע).

יודה – לא. לא צריך.

ג'וד – (חוזרת עם כרית שמיכה דקה ומניחה אותם על הספה. תוך כדי כך-) רציתי לנסוע בשבילו. רק בשביל לראות אותו. אבל אני לא יודעת אם אני צריכה לרדוף אחריו ככה. הוא ירצה שם ובתור מה אני אתייצב? בתור נושאת הכלים שלו? (פאזזה, רואה שהוא מחזיק את הראש שלו, משפשף את הרקות). אתה רוצה עוד כוס תה? (הולכת להכין. בהמשך מדברת עם הגב אליו). היה לנו מזל. ממש מזל. קשה לעכל את זה. (פאזזה). אימא שלי היתה מהשואה אבל אני – אף-פעם לא הייתי קרובה כל-כך למוות. יש לו ריח חזק – למוות. נדבק לבגדים, לעור, לנשמה. שנינו צריכים מקלחת הגונה שתחזיר אותנו לחיים. אתה בסדר?

יודה – אני לא יודע. עוברות לי מחשבות מוזרות בראש. הרי יכולתי עכשיו להיות עם ויקטוריה בגן-העדן שלה.

ג'וד – גם אני בעצם.

יודה – מה היא היתה אומרת לו ראתה אותי מגיע מחובק עם אישה זרה? (קם). אני חושב שאני צריך ללכת. (מתקרב לדלת). גם התפילה בבית-הכנסת הפסדתי. לקדיש צריך מניין.

ג'וד – אני מצטערת.

יודה – (ליד הדלת) את לא אשמה שהעולם הפוך.

ג'וד – (מתקרבת אליו). תישאר. בבקשה. (נוגעת בו קלות).

יודה – אני מוכרח ללכת. ("בורח": יוצא בחופזה וסוגר אחריו את הדלת).

ג'וד משתהה מול הדלת שכאילו נטרקה בפניה. מתבוננת בחדר לרגע ומייד בהחלטיות מוציאה מזוודה מאחד הארונות, פותחת אותה, מוציאה את השמלה הלבנה מניחה על הכסא ליד המזוודה. במקביל מוש שנכנס לחדר העבודה שלו יחף עם בגד ים ומגבת – אדום מחשיפת יתר לשמש. שם את המגבת על הכסא בודק משהו במחשב הנישא – מחייג. ג'וד ממהרת להרים.

מוש – הי.

ג'וד – הי.

מוש – איך יצאו התמונות? (ג'ולי נכנסת בבקיני וקדם לאחר שיזוף שהיא מורחת על הכתפיים שלו).

ג'וד – לא לקחתי אותן.

מוש – קרה משהו? את נשמעת מוזר.

ג'וד – היה פיגוע. (מסמן לג'ולי להפסיק).

מוש – מתי? לא שמעתי חדשות יש כאן גל חום היסטרי ואין מזגנים. הייתי כל אחת"צ בגינה עם הממטרות. (פונה לג'ולי) – A terrorists' attack in Jerusalem.

ג'וד – עם מי אתה מדבר?

מוש – עם ג'ולי.

ג'ולי – Tell her I'm sorry. (מביטה בו ברכות ויוצאת).

מוש – היא מוסרת שהיא מצטערת.

ג'וד – על מה היא מצטערת? היא לא הפעילה את המתאבד, עד כמה שאני יודעת.

מוש – אל תהיי סרקסטית. לבחורה הזאת אין טיפת רשע בלב.

ג'וד – אני מרגישה שהיא השתלטה עליך. זה הגיל או התרגיל?

מוש – אני לא מבין על מה את כועסת.

ג'וד - על מה אני כועסת? אתה באמת רוצה רשימה?

מוש – את מצפה ממני לנחש? חשבתי שבגילך את כבר יודעת שההכרות האינטימית שלי עם הגוף שלך לא הופכת אותי לקורא אופטי של הנפש שלך.

ג'וד – אתה מתגעגע לגוף שלי?

מוש – לפעמים.

ג'וד – אתה מוכרח להיות מדויק כל-כך?

מוש – רצית את האמת שלי או גרסה של רומן רומנטי?

ג'וד – מהרגע שנסעת לא שמעתי ממך מילה או חצי מילה של חיבה. אפילו על זימה הייתי מתפשרת. אני מסתובבת פה כמו אלמנה שנטשו אותה בשדה-הקרב. החיים מתפוצצים לי בפנים ואתה מדלג בין ממטרות עם סטודנטית בת יומה.

מוש – הפיגוע היה קרוב?

ג'וד – שתי פסיעות ממני. (פאוזת קטנה). אני לא יכולה להאשים אותך ביתמות שלי אבל הערב הרגשתי כאילו אני לבד בעולם ואל תגיד לי שזה המצב הקיומי של כולנו.

מוש – אני מצטער.

ג'וד – בגיל 47 אני פתאם ילדת שואה כמו אימא שלי. כאילו לא היתה תקומה ולא מדינה זבת חלב ודם. (לוקחת אוויר). אני רוצה לבוא לאנגליה. מצאתי נושא מחקר מצויין – אליסיה

מרקובה – ליליאן מרקס – גיבורה נשית יהודייה אנגליה. אפשר להגיד שהיא חלוצת הבלט הקלאסי שלהם. מה דעתך? (פאזזה, מחכה לתגובה). אתה ברכת. גם אני רוצה לברוח. גם אני רוצה פרחים באוגוסט וגשם אחרי השרב. גם אני רוצה ארץ בלי מתים שעוגבים עליך מכל הפינות ומתחננים שתלכי איתם.

מוש – ואת כל זה אני אמור לסדר לך? את זורקת את החיים שלך עלי ואני לא מסוגל לתפוס אותם. אף-פעם לא הייתי טוב בכדור, ג'וד. כנראה זה מה שגרם לאבא שלי להתייאש ממני סופית. (פאזזה). פשוט לא מתאים לי תפקיד המציל הלאומי. (פאזזה) אני שומע את הגלגלים שלך עובדים. אז אם את מתכננת לרצוח את ג'ולי בשלט רחוק כדאי שתדעי שהיא לא העניין כאן. נעים לי שהיא בסביבה אבל אם לא היא תהיה מישהי אחרת. בעניין הזה לא אכזבתי את אבא שלי – אני ממש דומה לו.

ג'וד – דון ג'ואן דה לה שמטע. (פאזזה). כשהכרנו ביוון לפני שנתיים שתיתי אותך כמו תרופה ליתמות שלי. חבל שאתה לא מגיע עם עלון לצרכן – תופעות לוואי – שברון לב.

מוש – אני מי שאני. אני רץ למרחקים ארוכים רק עם הקריירה שלי. עם אנשים זה רק ליווי בקטעים של הדרך. לא יכול לרוץ עם חבילות על הגב.

ג'וד – ממש לא נעים לי להרגיש כחבילה.

מוש – השתנית. תודי בזה. ביוון פגשתי אישה עצמאית ומדליקה –

ג'וד – וכמו באגדות היפיפיה שעגבת עליה לאור הירח הפכה לזקנה בלה לאור יום. (נוגעת בשמלה הלבנה). לא סתם קנית לי ביוון את הרפליקה של השמלה של אימא שלך. כנראה כבר אז ידעת שיום אחד אראה ממש כמוה. (מובסת, בקול עייף). אולי כדאי שתגיד לג'ולי

שתכין את הביקני. בעצם בגילה היא בטח יכולה ללכת עירומה. אבל תגיד לה להיזהר מהשמש. זה עושה קמטים, במיוחד לעור אנגלי לבן ורך. (ג'ולי מציצה בדלת, רואה שהוא שקוע בשיחה ונעלמת).

מוש – תרגיעי את הסכינים של הלשון שלך, ג'וד. אני כבר מוטל שדוד. הקרב בינינו הוכרע.

ג'וד – השם שאימא שלי נתנה לי הוא יהודית.

מוש – עכשיו הכל מתחבר לי. הנימפה שעולה מין המים הקרירים אל החוף הלוהט ביוון עם האלמנה היפהפיה שעורפת את ראשו של הולופרנס בתום ליל אהבה וכל זה כדי להגן על ירושלים עיר קודשנו. את מתוכננת מלידה להיות קוטלת גברים.

ג'וד – רק הבוגדניים שבהם. (פאזזה) תסתדר בלי התמונות בכנס? אני יכולה לבקש מהמזכירה של החוג שתסרוק אותן ותעביר לך ב-E-mail. למרות שאולי עדיף שתתן לקהל לעבוד עם הדמיון, זה יהפוך אותו שותף לחוויה של בניית הסיפור ההיסטורי.

מוש – עזבי. מה הנחמדות הזאת עכשיו? אני אסתדר. אני רגיל להסתדר לבד. (פאזזה קטנה – שניהם מהססים לפני סיום השיחה שמהווה פרידה סופית).

ג'וד – אתה זוכר את הערב האחרון שלנו במעיין?

מוש – אני עוד לא סנילי, ג'וד.

ג'וד – סיפרת לי על מרדכי מקלף. (פאזזה).

מוש – קודם ירית מילים בצרורות ועכשיו את לוקחת טיים אאוט בין מילה למילה? TAKE YOUR BEST SHOT! אני מוכן למתקפה.

ג'וד – אם חושבים על מקלף בהקשר לנושא המחקר שלך, המסקנה המתבקשת היא שרק מנהיגים שמסוגלים לא להניח לטראומת העבר לעצב את העתיד מסוגלים לעשות שלום.

מוש – ואיך זה קשור אלינו? חשבתי שאת מנסה לשכנע אותי לאהוב אותך לנצח, בסגנון האהבה הרומנטית של אלינור מאקוויטניה.

ג'וד – (לוקחת אוויר) אתה לא רואה שאני משלמת על הדמעות של אימא שלך? לא הגיע הזמן שתיפרד ממנה?

מוש – מה יוצא לך מזה שאת ממשיכה לגרד את הפצע? אני מי שאני. זה כל מה שיש לי להציע לעצמי ולך. (פאזזה) אני מצטער.

ג'וד – (נושמת עמוק) שיהיה לך בהצלחה. בכנס ובכלל.

מוש – גם לך. (מנתק את השיחה. נשאר לשבת ליד השולחן. היא מנתקת רגע אחריו. מדליקה מוזיקת טנגו מכבה חלק מהאור. מביאה מספריים וגוזרת את השמלה הלבנה לחתיכות).

תמונה 11

לפנות ערב, במעיין. ג'וד, נערה, צלאח, ריצ'רד ויודה.

ג'וד מגיעה למעיין, מחפשת את הנערה. לרגע נדמה לי שכל היה חלום או שהשתגעה. היא פונה ללכת משם ואז הנערה נוגעת בכתפה. הנערה לבושה בשמלה הלבנה הגזורה של ג'וד ולראשה כובע צילנדר שחור מעוטר בסרטי זהב.

נערה – חיפשת אותי? (פאוזת קטנה). חסרה לך המוסיקה? מאסטרו! (מסמנת בידה. נשמעת מוסיקה. המילים של הלחן: "אל מלא רחמים המצא מנוחה נכונה ו- אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני").

ג'וד – למה את לובשת את שמלת החלומות שלי?

נערה – זו לא השמלה שלך. זו ירושלים של זהב. גזורה ואבלה אבל עדיין של זהב. זהב חלומות של כל מי שהורג אותה.

ג'וד – גם אני רוצה להתאבל. על עצמי. החלומות שלי נגוזו והכל בגללך.

נערה – בגללי?

ג'וד – נכנסת לי לפריים באמצע הזיון שהיה אמור לקשור את הגוף שלו בשלשלאות שיפריעו לו לנשום ממרחק של קילומטרים.

נערה – את באמת חושבת שאם היית נותנת לו את הזיון של חייו הוא לא היה מאמץ לחיקו את התינוקת הבריטית? בגיל 47 החלטת להיות זונת צמרת? וכל זה בשביל מה?

ג'וד – כדי לא להיות לבד. כדי לא להיות במקום שנהרגים והורגים בו. (רעש של מסוקים). הנה זה מתחיל, התגובה על הפיגוע ואחריה הפיגוע הבא. (אוטמת אזניים). אני רוצה לאנגליה.

נערה – באנגליה אין רוצחים? כשהאנגלים היו כאן בזמן המנדט עשיתם הכל כדי לגרש אותם פתאם אנגליה היא ארץ מבטחים?

ג'וד – אני רוצה לחיות בלי אלפיים שנות גלות, בלי טקסי יום השואה ויום הזיכרון, בלי המחויבות הקדושה למתים לשמוח בחלקנו למרות הכל.

נערה – אולי הזהות שלך מכופפת לך את הגב אבל את באמת חושבת שאת יכולה להתחלף עם אפרוחית אנגליה בת 24 נטולת זיכרון קולקטיבי? אני לא יכולה לעזור לך. זהות לא מחליפים.

ג'וד – גם אם זה לוחץ כמו בגד שהתכווץ בכביסה? זה יכול היה להיות מושלם. אני והוא –

נערה – מתחבאים בין דפי הספרים בערבות אנגליה? זו לא התמודדות. זו בריחה. אני מציעה לך לחשוב על הגיבורה החדשה שלך – אליסיה מרקובה. תחשבי על עמוד השדרה שצריך כדי לרקוד כל החיים. בלי עמוד שדרה את נכה בכסא גלגלים. את באמת רוצה לסמוך על גבר שידחוף אותך במעלה ההר, שיבחר לך את השבילים במקומך? למה את נדבקת למלך הכיתה שלא רוצה אותך? אולי גם את צריכה להיפטר מטרומט העבר כדי לעשות שלום בנפשך ולהתחיל לביים לך עתיד.

ריצ'רד מגיע. הוא מנסה להוריד את השריון שלו ללא הצלחה. כמה שניות אחרי ריצ'רד נכנס צלאח בצעד איטי, מושך את הרגל הפגועה. הוא פרוע ומלוכלך ונראה כמו סאדאם שיצא מהבור. ממולל בידיו חרוזי תפילה וממלמל ללא קול.

ג'וד – רק להקת התיאטרון חסרה לי עכשיו. (ממהרת להרכיב את משקפי השמש שתלויים לה על הצוואר).

הנערה – גם אם תגיפי את התריסים ותעצמי חזק את העינים לא תצליחי לשכנע אותי שאת לא מתה לדעת מה יקרה עכשיו.

ENJOY THE SHOW! , יקירתי. (נעלמת בין העצים, ג'וד מסירה לאט את השקפיים).

ריצ'רד – תעזור לי. אני צריך להוריד את השריון הזה. (מנסה שוב להוריד את השריון ללא הצלחה, נשרט, מלקק את הפצע). אאו! אתה לא עוזר?

צלאח – תן להתפלל, תינוק.

ריצ'רד – כבר שנים אני מזיע תחת השריון הזה. אימא שלי הכניסה לי לראש את המלך ארתור ואני התחריתי בו על האהבה שלה.

צלאח – על מה אתה מקשקש?

ג'וד - (כשהיא פותחת את הפה כדי לענות, הנערה מתייצבת לפניה והן מדברות ביחד). "בשנת 1155 הטילה אלינור על רובר וויס החשמן מבאייה לתרגם את הספר "תולדות מלכי בריטניה". זו יצירה שערבבה היסטוריה עם אגדות עם. והסלט הזה הגיש לנו את ארתור, הקצין הפשוט, כמלך עטור נצחונות על אויביה של בריטניה". (במהלך הדברים צלאח מתקרב לריצ'רד).

ריצ'רד – אוף מה זה הריח הזה?

נערה – (לג'וד, תוך כדי סתימת אף) המוסלמי האולטימטיבי זקוק לאמבטיה. תסלחי לי שאני נוטשת. (נעלמת. הפעם ג'וד לא מתרחקת. מתיישבת על סלע ומתבוננת בהם).

צלאח – אם לא מתאים לך – תפתח את השריון שלך לבד. אני מזדהה עם בן עירי – סאדאם.

ריצ'רד – אתה, סמל הסובלנות והנאורות, מזדהה עם דיקטטור רוצח המונים?

צלאח – אני מזדהה עם מי שהעדיף את החיים על פני הכבוד. גם אם הוא מסריח. האופנה האומללה של הלוחמים המתאבדים עושה לי בחילה. (עוזר לריצ'רד עם השריון).

ריצ'רד – (מצליח להשתחרר מהשריון, צלאח עוזר לו להסיר אותו. מתחתיו ריצ'רד לבוש כטרובדור עם טייטס. צלאח מחייך למראהו של ריצ'רד שמתמתח בהנאה). זהו. סוף סוף אני יכול להיות מי שנועדתי להיות.

הנערה – (מציצה בין העצים). בראוו!

ג'וד – טרובדור? מה הקשר?

הנערה – את לא זוכרת שריצ'רד חיבר פואמה כשהיה בשבי? (זורקת לעבר ריצ'רד כלי נגינה שהוא תופס, מאושר, צלאח מתבונן בו כשהוא מנסה לנגן ומוציא צלילים צורמים. צלאח והנערה אוטמים אזניים, הנערה נעלמת).

ריצ'רד – (מבחין בפרפר לא נראה) אוי, פרפר. (מניח את כלי הנגינה ומנסה לעקוב אחרי הפרפר). עף. (דומע) ברח לי.

צלאח – השתגעת? גבר רגיש זה אטרקטיבי אבל לא צריך להיסחף.

ריצ'רד – אתה לא מבין? אף-פעם לא היה לי זמן לפרפרים. (משתנק מדמעות).

צלאח – (מגיש לו את החרב). לך, תהרוג ארנבת. תרגיש יותר טוב. (ריצ'רד מניע בראש לשלילה וממשיך לבכות). אולי כדאי שתחזור ללבוש את השריון.

ריצ'רד – לא רוצה להיות האביר בדמות היגון. האבירות הזאת הרסה לי את האבר. על מה בזבזנו את החיים? פעם נלחמנו על אלהים ופעם על חבל ארץ. ולמה? כי האמנו שזו הזהות שלנו.

אבל החיים הם שבריר שניה בהיסטוריה שמורכבת מהרבה זהויות, מהרבה פנים של אלהים, מחבלי ארץ משתנים.

צלאח – גם סיסי וגם פילוסוף!

ריצ'רד – תסתכל על הארץ הזאת – מה קרה לה ב-56 שנים. אי אפשר להכיר את המדבר שהיה פה. אבל החיים – איזה טעם יש להם? יש להם מליון סוגים של לבן על המדף בסופר אבל החיים – חרא בלבן.

צלאח – ככה זה בני-אדם. הורסים מה שבונים. מה אתה מתרגש מזה? אם לא היו הורסים לא היה נשאר מקום להמשיך לבנות. שמעתי שיש בעיה עם כוח המשיכה על הירח. וחוצ' מזה – בוא לא נשכח שאנחנו עשינו שלום. למרות הכל. (ריצ'רד מושך באף, נרגע). היינו רגע של שפיות בתוך ההיסטוריה של המקום הזה. אז אולי במקום לבכות תלמד לנגן משהו שלא ינסר לי את העצבים?

ריצ'רד – (לוקח את כלי הנגינה). עשינו שלום כי היינו עייפים ממלחמה וזה לא ממש מקדם אותנו בתור לפרס נובל. (מנסה לנגן ויוצאים לו צלילים נעימים. שר וכאילו ממציא את המילים תוך כדי).

"בוא אלי פרפר נחמד. שב אצלי כל כף ה – יד". (מנסה לרקוד, מתבלבלות לו הרגליים).

הנערה – (מציצה בין העצים) אולי כדאי שנסדר לו מוזיקה. (נשמעת המוסיקה של "זורבה היווני". צלאח מתחיל לעשות את הצעדים ורוקד בחושניות ובשמחה, ריצ'רד מביט בו בקנאה).

צלאח – במקום לאכול את עצמך, בוא תעמוד מאחורי ותעשה בדיוק מה שאני עושה.

ריצ'רד – (מנסה להתקרב מתקשה לנשום). זה יפה מצידך שאתה מציע ללמד אותי אבל אולי נלך קודם לטבול במעיין? (פאזזה) הריח שלך –

צלאח – מה איתו?

ריצ'רד – הוא מבריא לי את הפרפרים. וחץ מזה אתה כבר לא צריך לפלות כינים מהזקן כדי לשכנע אותי להעדיף את החיים. אתה לא רואה שהשתנית?

צלאח – אפילו אימא שלך לא תכיר אותך. ואם המג'נונה היהודיה לא הבינה עד עכשיו מה רצינו להגיד, אבוד לה. (מנסה ללכת).
אי, הרגל. אולי הקרירות של המים תיקח ממני את הכאב. (ריצ'רד מתקרב ועוזר לו, צלאח נשען עליו, והם יוצאים ביחד. נשמעת מוזיקה של "בוננזה" והם כאילו מתרחקים על סוסים).

ג'וד – (עוקבת אחריהם במבטה). אני לא מבינה.

הנערה – (מופיעה מבין העצים). מה יש פה להבין? זו תחילתה של ידידות מופלאה!

ג'וד – מה את מצטטת לי את "קזבלנקה"? את חושבת שאני יכולה להסתפק בנוסטלגיה קולנועית על אהבה אבודה? איך כל זה אמור לעזור לי?

נערה – מה את רוצה ממני? אני האורקל מדלפי. אצלי תמצאי רק הד של עצמך. אבל אם את מתעקשת אני מוכנה להיות באנאלית – אם תחייכי לעולם הוא יחייך אליך במלוא התותבות.

ג'וד – וזה יחזיר לי אותו?

הנערה – את הזבוב? (ג'וד מעווה את פניה). מוש משמעו בצרפתית, שפת האהבה, זבוב. החבר שלך, ma chérie, הוא זבוב שבמו ידיך הפך לאחד מפלאי עולם. בגילך אמנם קונים במחלקת עודפים אבל זה לא אומר שצריך להסתפק בסוג ב'.

ג'וד – (לנערה) את מדברת כאילו יש לי פה מצעד של חתנים וכל מה שאני צריכה זה לבחור. (יודה מגיע).

ג'וד – מה אתה עושה כאן?

הנערה – שאלה יפה לחתן פוטנציאלי. בשביל אהבה צריך אומץ. זה לא עניין לפחדנים. (ג'וד עושה לה סימן להתרחק).

יודה – חיפשתי אותך. אני נוסע לאוסטרליה.

ג'וד – לכמה זמן?

יודה – לחצי שנה. ניסיון. הבן-דוד של ויקטוריה מצא לי שותף לחנות. (פאזזה, ג'וד מפנה מבט ממנו). אני לא מסוגל להיות לבד. אני יודע שזה מוזר. גבר בגילי עם כל מה שעברתי. אני מרגיש שוב כמו ילד קטן בבית היתומים במרוקו. רק שהפעם אין לי ארץ לחלום. הארץ הזאת מקיאה אותנו מתוכה כאילו כועסת שבאנו להפריע.

ג'וד – כולם נוסעים ואני נשארת כאן.

יודה – חשבתי שאת נוסעת אליו, לחבר שלך, ליוון.

ג'וד – לא. אני לא רודפת אחריו יותר לשום מקום. (פאזזה) חם כל-כך היום. הייתי שמחה להיכנס עירומה למעיין. (נבוכה) כשהמתיישבים הראשונים באו ב- 1892-3 היו פה מעיינות כמו בגן-עדן.

יודה – תשעה באב היום.

ג'וד – הבבלים חרבו לנו את בית המקדש ב- 586 לפנה"ס אבל אני ואתה את החיים שלנו מחרבים במו ידינו.

יודה – למה את מתכוונת?

ג'וד – חודש אב נקרא גם אב-מנחם – "נחמו נחמו עמי" של הנביא ישעיהו, אחרי כל האסונות תבוא נחמה.

יודה – לא חשבתי שאת בקיאה בענייני יהדות.

ג'וד – (מחייכת) שמעתי ברדיו בדרך לכאן. דיברו על ט"ו באב. אתה יודע – המחוללות בכרמים?

יודה – (מחייך) לא ממש.

ג'וד – בימי בית שני היתה בט"ו באב חגיגה עממית בה היו הרווקים הצעירים בוחרים את נשותיהם מבין הרווקות שצעדו לפנייהם בסך וחשפו את מחמדיהן לראווה. חשבתי על זה. ט' באב – ט"ו קודם חורבן ואח"כ תקוה. אני יודעת שיהודה ויהודית נשמע מצחיק ביחד אבל אולי יש לנו סיכוי? (פאזזה. יודה מתרחק מעט, מביט במעיין ומפנה לה את הגב) למה אתה בורח ממני?

יודה – בימים האחרונים של ויקטוריה חשבתי שהכי טוב ללכת איתה. לא הייתי מסוגל. (פאזזה) בדרך לכאן עברתי ליד הבית של משפחת מקלף. התבוננתי בדקל שבגינת הבית, נפרדתי ממנו כאילו נפרדתי גם ממך ואז חשבתי על חיים שוודאי רצה למות יחד עם בני משפחתו והשם שלו קבע לו גורל של חיים. בעל כורחו. אני בורח כי אני לא יודע אם אני מסוגל לבנות לי חיים חדשים.

ג'וד – הדקל הזה שבגינת מקלף - האדמה סביבו רווייה בדם ומי שנטעה אותו כבר איננה. אבל הוא לא מתחשב בייאוש ובדמעות הוא צומח וצומח ומגביה אל השמים.

יודה – שנינו כבר לא בני עשרים. יש לך כוח להתחיל מחדש?

ג'וד – רק אנחנו יכולים לעשות לנו גן-עדן. אולי, בניגוד ליהודית הגיבורה, אני לא יכולה להציל את המולדת אבל אני מוכרחה להציל את עצמי. זה אתה שאמרת לי שהדמיון הוא

תרופה. אז אני מתעקשת לדמיין לנו תקווה. (פאזזה) וחוץ מזה אני פשוט עוד לא מוכנה
לאשפז את עצמי בדיר מוגן. תרקוד אתי?

יודה – מאז החתונה שלי לא רקדתי. (לוקחת את ידו). בלי מוסיקה?

ג'וד – אני שומעת מוסיקה.

יודה – (מחייך) למה זה לא מפתיע אותי?

ג'וד - "אם תרצו אין זו אגדה". גם הציונות הוכיחה לנו שאי אפשר לחיות בלי דמיון. (יודה
מתקשה קצת עם הצעדים ומתרכז בריקוד. נשמע השיר של מייק ברנט – LAISSE MOI T
AIMER. – ג'וד שרה אותו. יודה מחבק אותה. רוקדים צמוד כמעט ללא תנועה).

הנערה – (קדה לג'וד ומסירה בפניה את כובע הצילינדר). CHAPEAU, יקירתי. איזה הפי
אנד ארגנת לך. ממש כמו בסרטים! (תוך כדי כך, מעיפה את הכובע אל מאחורי הקלעים
ונעלמת בצעדי ריקוד. ג'וד ממשיכה לרקוד, חבוקה בזרועותיו של יודה. תוך כדי כך נשמע
קולה של הנערה).

קולה של הנערה - הכל צפוי והרשות נתונה. מאסטרו! הגיע הזמן להחליף את המוסיקה!
(נשמעת מוסיקה לריקודים שיש בה קצב ושמחה. ג'וד ויודה רוקדים בהתאם).

פ ו ף
